

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembra

2022.

JŪNIJS / JŪLIJS / AUGUSTS

Nr. 5 (739)

Losandželosas latviešu skolas 2021./2022. mācību gada absolventi;
(no kr.): Krišs Kīns, Sebastians Jerumanis, Atis Strobels, Aidans Džennings,
Kārlis Kalvāns, Eduards Zeltiņš-Kalniņš, Evelīna Blāķe, Sabrina Jerumane,
Ieva Arnolda, Māra Kīna, Katrīna Strobele

**4. jūnijā plkst 3.00 DK LB telpā nama otrā stāvā Jāņa Kalniņa operas „Hamlets”
jauniestudējuma videoieraksts**

**19. jūnijā plkst. 11.00 DK latviešu ev. lut. draudzes un igauņu draudzes piemiņas
dievkalpojums uz Sibīriju 1941. gada 14. jūnijā aizvestajiem**

Ziņas par sarīkojumiem arī: www.biedriba.org

DK DIENVIDKALIFORNIJAS LB LATVIEŠU BIEDRĪBA

Latvian Association of Southern California

Dienvidkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS

BIĻETENS ir Dienvidkalifornijas latviešu
biedrības izdevums; DK LB adrese:

1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra
iepriekšējā mēneša desmitam datumam. Iesūtītos
rakstus redaktoram/ei ir tiesības īsināt vai rediģēt.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav
jāmaksā. Biedru nauda ir \$35 gadā, ģimenei – \$50
gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības
kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB
biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir
\$40 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abone-
mentu jānosūta:

DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

Maksa *privātpersonai par sludinājuma ievietošanu*
vienu reizi: par pilnu lappusi \$40, ½ lappusi – \$25,
¼ lappusi – \$20; uzņēmējdarbības karti – \$15.

IB metiens – 310 eks.

Ievēribai

Latviešu nama pārvaldes kasiere – Vita Volkovska
čeki jāizraksta *Latvian Community Center* un
jāsūta: 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039)

DK latviešu biedrības kasieris – Jānis Taube
biedru naudas, biļetena abonēšanas, ziedojumu čeki
jāizraksta *Latvian Assoc. of SO. CA* un jāsūta:
DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

DK latviešu draudzes kasiere – Dace Taube
čeki jāizraksta *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.*
un jāsūta: 3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034

Honorary Consul, Republic of
Latvia in California
Juris Buņķis, M.D., F.A.C.S.
Orange County Plastic Surgery
4501 Birch Street
Newport Beach, CA 92660
Phone: 844-277-2639; 949-413-8888

www.latvianconsulate-la.org
www.facebook.com/LatvianConsul

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālr.: 818-585-5748; e-pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietnieki:

Dāvis Reins (arī kasiera palīgs)

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 818-406-1589; e-pasts: davisreins@gmail.com

Pauls Berkolds

Tālr.: 818-645-8754; e-pasts: berkolds@calarts.edu

Sekretāres:

Aija Zeltiņa Kalniņa

233 Glendora Avenue. Long Beach, CA 90803

Tālr.: 310-748-5385; e-pasts: aurum04@yahoo.com

Guna Reina

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 714-829-6449; e-pasts: GunaReins@gmail.com

DK LB valdes locekli:

Nora Mičule, Juris Zinbergs – biedrziņi

Dace Reimane – sarīkojumu koordinatore

Jānis Taube – kasieris

Diāna Zaķe – tautasdeju kopas „Pērkonītis” pārstāve

Aivars Jerumanis – nama pārvaldes pārstāvis

Valdis Ķeris – sporta nozares pārstāvis

Līga Svika, Inese Sviķkalne, Sanita Šūmane-Karami

Losandželosas latviešu skolas pārstāve – Aija Kīna

DK LB Revīzijas komisija: Dāvis Berkolds,

Dainis Kalniņš, Diana Matura (Mathur)

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

Paziņojums par kārtējo DK LB valdes sēdi (datums
un vieta) ievietots kalendārā:

www.biedriba.org/kalendars

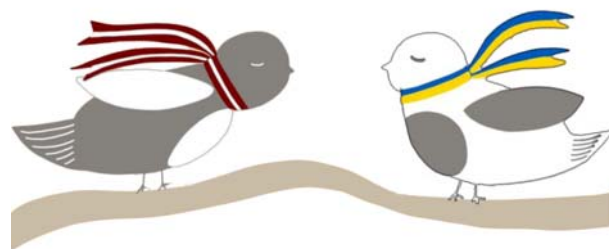
Uz valdes sēdēm aicināti ierasties visi DK LB
biedrības biedri un būt viesi. Balsošanas tiesības ir tikai
valdes locekļiem. Sēžu datums mainīts netiks. Gadījumā,
ja valdes priekšnieks nevarēs ierasties, sēdi vadīs kāds no
priekšnieka vietniekiem.

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-806-0464
e-pasts: jetaube@earthlink.net

Lūdzu ziņot par adreses maiņu

DKLB Informācijas Biļetena saņēmējiem mainot
dzīvesvietu, lūdzu paziņot jauno adresi biedrības
priekšniekiem (e-pasta adrese: info@biedriba.org),
lai biedrībai nerastos lieki izdevumi par atpakaļ
atsūtītajiem biļeteniem.

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības rīkotie Baltā galdauta svētki 2022. gada 1. maijā

Mākslinieces Kaivas Narbūtes ilustrācija

Programma

11:00 Kokteiļu stunda

11:30 Karogu ienešana

Latvijas un ASV himna

Svētbrīdis – diakone Guna Reina

Svinīgā uzruna – Aija Kīna

Ukrainas himna – Andra Staško, Māra Zommere, Ilze Matsone; pie klavierēm Lolita Ritmane

Svētku uzruna – DK LB priekšnieks Ivars Mičulis

„Es mīlu Latviju” Antra Ritmaņa vārdi, Brigītas Ritmanes-Džeimsones mūzika – Andra Staško,

Māra Zommere, Ilze Matsone

Losandželosas latviešu skolas 2021./22. mācību gada absolventu esejas

Māra Kīna „Mani gadi latviešu skolā”

Aidens Džennings, Sabrīna Jerumane, Katrīna Strobele – „Kādēļ man ir svarīgi būt latvietim?”

„Svētku diena” Diānas Zaķes choreografija, Imanta Kalniņa mūzika, aranžējis Reinis Sējāns –

Dienvidkalifornijas tautasdeju kopa „Pērkonītis”; vadītājas Diāna Zaķe un Ilze Matsone

Losandželosas latviešu skolas šī gada absolventes Ievas Arnoldas eseja „Kā es atradu manu Latviju”

„Desmitā dziesma” (autors nezināms) – Māra Zommere un Lolita Ritmane

„Maldugunis dzēšot” Antras Stafeckas un Ilzes Mūrnieces vārdi, Antras Stafeckas mūzika –

Andra Staško, Māra Zommere, Ilze Matsone

Losandželosas latviešu skolas šī gada absolventes Evelīnas Blāķes eseja „Latviešu skolas devums man”

„Mana dziesma” Ingas Cipes vārdi, Renāra Kaupera mūzika – Andra Staško, Māra Zommere, Ilze

Matsone, Māra Kīna

„Kamoliņdeja” (pierakstījuši J. Rinka un J. Ošs)

Losandželosas latviešu skolas absolventa Eduarda Zeltiņa-Kalniņa eseja „Mans identitātes mikročips”

„Ripo, ripo, dālderīti” Ilzes Zosāres choreografija, tautas mūzikas kopa „Skandinieki”

Kopdziesma „Daugav’s abas malas”

Saviesīgā pēcpusdiena

- Baltā galdauta sarīkojuma rosīgo saimnieču pusdienas

- Danči un rotaļas Aijas Kīnas un palīgu vadībā

- Kopdziedāšana, lietojot Aijas un Ērika Kīnu jauno dziesmu grāmatu

„Losandželosa dzied”

Sarīkojuma ienākumi un papildziedoņi veltīti Ukrainas atbalstam

Aijas Kīnas uzruna:

„Latvijā un citviet pasaulē katru gadu 4. maijā tiek svinēta Latvijas Republikas Neatkarības pasludināšanas gadadiena.

1990. gada 4. maijā 138 (no 201) Augstākās padomes deputāti pieņēma deklarāciju „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu”, pāršķirot jaunu lappusi Latvijas vēsturē. Atceroties šo svarīgo notikumu, tiek svinēti Baltā galdauta svētki, kad ģimenes sanāk kopā uz svētku mielastu pie galdiem, kas aplāti ar baltiem galdautiem.

Kāpēc balti galdauti? 2015. gadā tikai 2% iedzīvotāju 4. maiju ierindoja starp nozīmīgākajiem valsts svētkiem, šo dienu drīzāk izmantojot pavasara dārzu darbu veikšanai. Tāpēc bija jārada svētki vai jāatrod kāds simbols, kas atgādinātu, ka Latvijas valsts neatkarības atjaunošana ir godājams notikums. Tā radās ideja par Baltā galdauta svētkiem, jo, pulcējoties pie svētku galda, mēs vēlamies visu padarīt svinīgāku, tāpēc klājam baltāko, skaistāko galdautu, kas mājās atrodams. Baltais galdauts ir arī pašapziņas un lepnuma simbols, vienojošais elements, kas aicina cilvēkus sanākt kopā. Pie šī baltā galdauta varam gremdēties atmiņās par vēsturiskajiem notikumiem un savām personīgajām emocijām.

Svinot šo dienu, mēs pieminam un reizē dziļi sērojam par nemieriem un genocīdu, kas pašlaik notiek Ukrainā. Ukrainas iedzīvotāji cīnās ne tikai par savu, bet arī par mūsu brīvību. Ir asinsizliešana, bads, bailes un izmisums.

Rīkojot Baltā galdauta svētkus, radās dziļi pārdzīvojumi. Kā var būt, ka mēs ar dejām un dziesmām svinam savas valsts neatkarības atjaunošanu laikā, kad citur notiek kaŗš un, iespējams, mūsu tēvzeme ir apdraudēta?

Ukraini cīnās par savu zemi, savu identitāti un savas tautas kultūru. Mēs nekad nedrīkstam uzskatīt savu brīvību par pašsaprotamu. Mums par to jāturpina cīnīties un jādara viss, kas vien mūsu spēkos.

Svētku ziedojumi tiks atvēlēti Ukrainas atbalstam. No sirds pateicamies par jūsu labestību. Laipnība, mīļums, sapratne un labestība citam pret citu var palīdzēt un dot mieru pasaulē un mūsu sabiedrībā.

Aicinu visus piecelties Ukrainas valsts karoga ienešanai un himnai, ko dziedās Andra Staško, Māra Zommere, Ilze Matsone un Pēteris Brecko.”

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības priekšnieks Ivars Mičulis sūtīja sveicienu no Kanadas, viņš bija aizbraucis ciemos pie meitas Dailas Dzintaras:

„Ir jauki atkal sanākt kopā klātienē pie balti klātiem galdiem un sveču gaismā svinēt Latvijas neatkarības atgūšanas svētkus. Vispirms gribu pieminēt visus, kuŗi piedalījās rīkošanā un darīja visu, lai svētki izdotos. Īpaši lielu atzinību pelnījusi Aija Kīna, Sanita Šūmane-Karami un Inese Sviķkalne par programmas sastādīšanu un vadīšanu. Liels paldies Aijai un Ērikam Kīniem par dziesmu grāmatu, Pēterim Brecko par iespēšanas darbiem un Dāvim Reinam par informācijas izplatīšanu. Paldies visiem programmas dalībniekiem: Lolitai Ritmanei un viņas ansamblim, „Pērkonītim” un latviešu skolai!

Daudzu gadu simtiem mūsu zeme ir brādāta, mūsu zeme un cilvēki nicināti un nievāti. Mūsu tautai pagāja vairāk nekā 50 gadi, kad atkal varējām sajūst brīvības elpu. Tas bija 1990. gada 4. maijā, un kopš tā laika svinam Baltā galdauta svētkus.

Šodien pulcēdamies pie balti klātiem galdiem, saprotam, ka mūsu tauta atkal tiek apdraudēta, un ir svarīgi saglabāt savu piederību Latvijai.

Šajās dienās, kad pasaulē zeme dreb, pacelsim acis uz Ukrainas karogu un, piecēlušies kājās, lūgsim par ukraiņiem, par viņu zemi, kas tagad tiek postīta un mocīta. Atcerēsimies, cik dārga ir brīvība. Lai Dievs dod ukraiņu tautai spēku un izturību saglabāt savu zemi.

Lai mūžu mūžiem virs mūsu galvām plīvo Latvijas karogs!

Vēlu jums mīlestību un gaismu, Baltā galdauta svētkus svinot!” .

Ukrainas himnu dzied (no kr.): Andra Staško, Māra Zommere, Ilze Matsone, Pēteris Brecko

Es mācēju danci vest! Tautasdeju kopai „Pērkonītis” raits solis daudzu gadu garumā

Losandželas latviešu skolas 2021./22. mācību gada absolventi Baltā galdauta svētku sarīkojumā lasīja esejas par savām atmiņām un pieredzi skolā un nākotnes skatījumu.

Māra Kīna

Es vispirms mācījās Čikāgas latviešu skolā. Kad pārcēlāties uz dzīvi Losandželosā, pievienojos šejienes skolas saimei un te mācījos trīs gadus. Šogad absolvēju Losandželas latviešu skolu. Manas visspilgtākās atmiņas latviešu skolās ir bijuši lielie sarīkojumi. Čikāgā man ļoti patika svinēt Ziemsvētkus un Lieldienas, kā arī piedalīties bērnu

festivālā. Jauka bija atrakcija Laimes aka”. Bērni „zvejoja” ar koka makšķeri aiz aizkara un, kad izvilka makšķeri, saņēma kādu mantiņu vai konfektes.

Visa mana ģimene runā latviski: vecvecāki, vecāki un brāļi. Kādreiz, ja es mājās nerunāju latviski, tad man ir jādara „pietupieni.” Katru dienu vecāki man atgādina, ka jārunā latviski. Mani vecāki vienmēr rīko Jāņus mūsu sētā Viskonsinā. Šie svētki man ir ļoti svarīgi, jo, kad pieaugšu, būšu Jāņa māte. Mani draugi sabrauc ciemos, mēs guļam teltīs un paliekam ļoti ilgi nomodā. Mums ir tradīcijas – aplīgojam dīķi un pirtiņu. Mēs dziedam visu nakti, lecam pāri ugunskuram, peldam dīķī, ēdam pīrāgus un jāņusieru, pinam vainagus.

Vecāki vienmēr mani veda uz latviešu skolu. Viņi vēlas, lai es vēlāk arī citiem mācītu latviešu valodu un lai latvietība saglabātos.

Pēdējos divos gados skolā manas mīļākās atmiņas ir satikšanās ar Lauri Reiniku un viņa dziesmas „Ričijs Rū” mācīšanās. Man patika arī dziedāt Kurzemes novada dienai sagatavoto dziesmu „Kur ir tā Kurzeme?”. Manā klasē kopā ar skolotāju Sanitu Šūmani, man patika jaukās, atklātās sarunas ar manām klasesbiedrenēm. Paldies, skolotāj!

No šī mācību gada visspilgtāk man paliks prātā mana intervija ar vecmāmiņu Māru Tupesi. Mani ļoti interesēja, kā dzīvoja mani senči. Sīkāk uzzināju, kā daudziem bija jāšķīšas caur dēļ, par sāpēm, bailēm un ilgām, ko cilvēki izjuta. Manas vecmāmiņas vecmāmiņai bija jāpaliek Vācijā, jo viņai bija tuberkuloze, un mana vecmāmiņa viņu vairs nekad nesatika. Man arī gribējās

uzzināt ko vairāk par vectēva senču māju Otaņkos, kas tika aizvesta uz Brīvdabas muzeja. Iztēlojos, kāda bija dzīve tādā lauku mājā senos laikos. Sagatavoju stāstījumu par savas dzimtas māju un ar to iepazīstināju Draudzīgā aicinājuma sarīkojumā. Es arī pati uzbūvēju šo māju miniatūrā, lai visiem skolā varētu to parādīt.

Man interesē arī jaunākie notikumi – kas notiek Ukrainā, un salīdzinu manu vecvecāku kara laikā piedzīvoto ar ukraiņu tautas pārdzīvojumus mūsdienās. Tagad arī vairāk saprotu NATO nozīmi.

Latviešu skolā Čikāgā man bija daudz draugu un mazāk mājasdarbu. Es mīlu skolotāju Sanitu Šūmani, bet vēlētos, kaut būtu mazāk mājasdarbu. Man ir grūti pamosties no rītiem, jo esmu ļoti aizņemta ar amerikāņu skolas darbiem un volejbola treniņiem.

Lai saglabātu savu latvietību, es apsolu beigt Gaŗezera Vasaras vidusskolu un palīdzēt Gaŗezērā pēc absolvēšanas. Apsoļu mācīt saviem bērniem latviešu valodu. Es vēlos ciemoties Latvijā, cik vien bieži varēšu. Man ļoti patīk dejot tautasdeju grupā „Pērkonītis” un nākamgad ceru turpināt dejot. Varbūt nākamajā gadā varēšu būt skolā brīvprātīgo darbu asistente.

Mūsu klase ar skolotāju aptaujāja latviešu nama sabiedrīkos darbiniekus, kuŗi ilgi strādājuši latviešu sabiedrības labā. Runājot ar Ivaru Mičuli, uzzināju, ka viņš ir bijis aktīvs latviešu sabiedrībā vairāk nekā 60 gadu! Tas, manuprāt, ir ļoti daudz un apbrīnojami. Viņam ir svarīgi, lai latviešu tauta un valoda nepazūd, un viņš teica, ka katra dvēselīte ir svarīga mūsu sabiedrībā. Arī Nora Mičule teica, ka latviešiem jāturas kopā: „Ja mēs paši neko nedarīsim, tad nekas arī nenotiks! Latvietība man ir sirdslieta.” Viņa latviešu sabiedrībā darbojas 70 gadus. Inguna Galviņa bijusi aktīva Losandželas latviešu sabiedrībā jau 40 gadu!

Gribu pateikties vecākiem, vecvecākiem, brāļiem un pārējiem ģimenes locekļiem, ka viņi mani atbalsta un palīdz man mācīties un runāt latviski. Paldies, māmiņ un tēti, ka rīkojat latviskus Jāņus. Mana māmiņa vada latviešu skolu, strādā un vada programmas Gaŗezērā. Vēlos pateikties visiem skolotājiem, kuŗi turpina mācīt bērniem latviešu valodu, vēsturi un citus priekšmetus, lai latvietība saglabātos. Paldies visiem, kas mani ir atbalstījuši un mudinājuši turpināt mācīties par Latviju un runāt latviski!

Vēlos beigt savu eseju ar latviešu tautasdziesmu:

***Bēdu, manu lielu bēdu,
Es par bēdu nebēdāju,
Liku bēdu zem akmeņa,
Pāri gāju dziedādama.***

Aidans Džennings (Jennings)

Es šogad absolvēju latviešu skolu. Man ir svarīgi būt latvietim, jo lepojos, ka esmu daļa no kultūras, kas mani saista ar pagātņi un citiem visā pasaulē.

Iepazīšanās ar savas ģimenes vēsturi un iespēja būt šīs skolas audzēknim man daudz ko nozīmēja. Es vēlos turpināt mācīties arī pēc skolas beigšanas. Apmeklēju latviešu sarīkojumus un piedalīšos tajos, cik vien spēšu. Turpināšu dejojot „Pērkonītī”. Vasarā mācīšos Gaŗezera Vasaras vidusskolā, lai uzlabotu savu latviešu valodu. Mani vienmēr ļoti interesēja vēsture, tāpēc gaidu iespēju padziļināt zināšanas par Latvijas vēsturi. Es gribu vēl vairāk iepazīties ar latviešu kultūru un iesaistīties Losandželosas latviešu sabiedrības dzīvē.

Sabrina Jerumane

Esmu viena no šī mācību gada absolventēm. Iespēja būt latvietei man dzīvē ir devusi daudz. Kad biju mazāka, es deju un dziedāju, un atceros, cik tas bija jautri. Skolā esmu ieguvusi labus draugus, un esmu tik laimīga, ka viņus pazīstu. Un bēdājos, ka tagad atstāju skolu, bet tik viegli no manis vaļā netiks. Es plānoju atgriezties skolā, apmeklēju sarīkojumus un, lai gan es vairs nebūšu skolas audzēkne, mācīšos arvien vairāk arī turpmāk.

Katrīna Strobele

Esmu šī gada absolvente. Fakts, ka esmu latvieti, man ir ļoti nozīmīgs, esmu iepazinusies ar mūsu ģimenes radniekiem un senčiem. Pētīju arī mūsu kultūru un pagātņi. Un es priecājos, ka esmu iemācījusies latviešu valodu. Pēc skolas beigšanas es varēšu turpināt piedalīties latviešu nodarbībās – dejojot tautasdejas un dziedāt korī. Droši vien šovasar es mācīšos kādā latviešu nometnē.

No kr.: Aidans Džennings, Katrīna Strobele, Sabrina Jerumane

Ieva Arnolda

„Kā es atradu manu Latviju”

Katram no mums ir sava Latvija – to veido mūsu pašu atmiņas, pieredzes, redzējums, zināšanas un sajūtas. Šopavas ar es absolvēju latviešu skolu. Vēlos pastāstīt, kā laiks, ko pavadīju Losandželosas latviešu skolā, man palīdzēja atrast un apzināt Latviju: manu Latviju – vienīgo un īpašo, kāda tā ir tikai man un kāda tai esmu un nākotnē vēl būšu. Man daudzkas spilgti paliks atmiņā – tie ir svētdienas rīti, kad mana ģimene gandrīz katru nedēļu brauca uz latviešu skolu. Mana māmiņa mani, brāli un māsu veda arī tad, kad tētis bija aizņemts ar savu darbu. Mana māmiņa ir un vienmēr bijusi latviskā bāka mūsu ģimenē, viņa vienmēr uzsvērusi un rādījusi mums ceļu uz latvisko izglītību. Viņai un viņas vecākiem latviskums ir ļoti svarīgs, un tāpēc viņa to ir dāvājusi arī man, brālim Mikum un mātai Annai. Bija dienas, kad mums bija jāgatavo kāds priekšnesums, jādzied vai jādeklamē skolā un baznīcā. Tad mēs visi – es, brālis un māsa pa ceļam uz skolu dziedājām vai deklamējām savus dzejoļus, lai tos labāk atcerētos un pārvarētu lampu drudzi. Mēs cits citu uzmundrinājām. Tās bija jautras dienas! Bet bija arī rīti, kad jutāmies noguruši un bija grūti saņemties un doties uz skolu. Tad māmiņa mums daudz stāstīja, kāpēc mēs ejam uz skolu un kāpēc latvietība ir svarīga. Viņa bieži pieminēja savu vectēvu, atcerējās, ka viņai bērnībā daudz stāstījis, kāda bija neatkarīgā Latvija pirms Otrā pasaules kara un cik ļoti viņš cerēja, ka tā reiz atkal būs. Māmiņas vectētiņš aizgāja aizsaulē trīs mēnešus pirms Latvijas neatkarības atjaunošanas...

Zinu, ka mācoties latviešu valodu un kopjot latviskās tradīcijas, es piepildu arī viņa sapņus un cerības un, pārvarot grūtības, meklēju savu ceļu uz Latviju un latvietību.

Manas spilgtākās atmiņas latviešu skolā saistās, pirmkārt, ar cilvēkiem: ar draugiem, ar skolotājiem un ar klasesbiedriem, kā arī viesiem, kuŗus es nekur citur nebūtu satikusi. Latviešu skolā, pateicoties skolotājiem, esmu uzzinājusi daudz par latviešu folkloru un tradīcijām. Tas man ļāvis labāk izprast latviešu strādīgumu un svētku nozīmi. Tagad labāk saprotu daudzās tautasdziesmas. Mācoties par Kurzemi, bija interesanti uzzināt par

Kurzemei raksturīgo un jo īpaši par Jūrkalni. Es daudz interesanta uzzināju par Jūrkalni un stāstīju par Jūrkalni Kurzemes novadu dienā. Tāpēc tagad tur vēlētos aizbraukt pati.

Ar skolotāju Sanitu un manām klasesbiedrenēm esam lasījušas vairāku latviešu rakstnieku darbus un pārrunājušas vērtības, kādas tajos uzsvērtas. Tie ir darba tikums un saistība ar dabu. To ļoti uzsvēra Anna Brigadere. Darba tikums, daba un lepnums par savu darbu apdziedāts un slavēts latviešu tautasdziesmās. Esmu iemācījusies arī daudzas tautasdziesmas, kuŗas citkārt nezinātu. Man citur nebūtu bijusi iespēja dejot latviešu tautasdejas. Latviešu skolā tāda iespēja man bija, un es to ar lielu prieku izmantoju.

Neaizmirstama bija virtuālā tikšanās pandēmijas laikā ar rakstnieci un mākslinieci Loti Vilmu Vītiņu. Bija interesanti uzzināt, ko viņa jūt un kā strādā. Es varēju viņai kaut ko pajautāt. Rakstnieces atbildes, atklātība un vienkāršība man deva ticību, ka varbūt kādreiz arī es varētu uzrakstīt grāmatu. Lote Vilma Vītiņa ieguva atzinību Latvijā un arī ārpus tās pavisam agrā vecumā, un tagad zinu, ka, no sirds darot to, kas patīk, var gūt panākumus.

Latviešu skolā viesojās Latvijā pazīstamais pianists un Mūzikas akadēmijas asociētais profesors Juris Žvikovs. Viņš mums stāstīja par gaŗo ceļu, kādu vajadzēja mērot, lai sasniegtu vēlamo. Viņš sāka spēlēt klavieres septiņu gadu vecumā, un vecākiem bija jāpiespiež viņu vingrināties. Tas man lika atminēties tos rītus, kad bija grūti saņemties un nākt uz skolu – bieži tieši tas, kas prasa vislielāko atdevi un pūles, vēlāk nes vislielākos augļus. Starptautiskajos konkursos Juris Žvikovs bieži spēlē latviešu mūziku, 2006. gadā, viņš ieskaņoja savu pirmo disku, kuŗa nosaukuma ir „Latviešu klavieru mūzikas antoloģija”.

Skolēnu tikšanās ar pianistu Juri Žvikovu

Man paliks atmiņā arī latviešu skolas tradīcijas, par kuŗām mācījāties, kad pandēmijas gadā tikāties parkā. Man patika ziemas Saulgriežu sarīkojumi, jo ziemas Saulgrieži ir kaut kas īpašs mūsu tautai, un Ziemsvētku laiks vispār ir ļoti īpašs laiks manā ģimenē. Ziemsvētkos domājam par latviešu tautas senajām tradīcijām un izjūtam ciešāku saikni ar ģimeni Latvijā un Latviju vispār.

Ar skolotāju Sanitu un manām klasesbiedrenēm šogad esmu mācījusies par Latvijas vēsturi – gan tādu, kāda tā aprakstīta vēstures grāmatās, gan kāda tā redzēta un sajusta pašu tās veidotāju un līdzdalībnieku acīm. Esmu ļoti pateicīga manai skolotājai par viņas ieceri intervēt mūsu vecvecākus, lai mēs labāk iepazītu savas ģimenes vēsturi. Es intervēju savu vecmāmiņu, viņa dzīvo Latvijā. Lai saprastu, ko nozīmē latvietība man pašai, es gribēju uzzināt to, ko latvietība nozīmēja manas ģimenes vecākajai paaudzei. Mana vecmāmiņa Valentīna Sviķkalne dzimusi Latgalē. Bērnībā vecāki viņu bieži pavadīja pa ceļam uz skolu. Uz skolu bija jābrauc ar autobusu, un līdz autobusam jāiet vismaz trīs kilometri. No skolas gaitām viņai atmiņā palikušas milzīgās sniega kupenas, kas sniedzās līdz pat jumta notekai, un ka viņas tētim nācās celties ļoti agri no rīta, jo bija jāpaspēj izrakt taciņa, lai varētu tikt līdz ceļam. Skola un darbs vienmēr mijās viens ar otru jau no bērnu dienām. Bieži bijā jāceļas ļoti agri no rīta, lai palīdzētu vecākiem ar rīta darbiem, un tikai tad varēja doties uz skolu. Arī pēc skolas bija jāapdara lauku sētas darbi. Rotaļām neatlika daudz laika, bet tomēr prātā palikuši jauki brīži, kad savām rokām meistarotas šūpoles vai koka skrejritenis. Vislabprātāk vecmāmiņa gribēja stāstīt par Atmosdas laiku. Viņa stāstīja par barikāžu laiku Latvijas aizsardzībai, tajā piedalījās arī mans vectēvs. Vecmāmiņa bija pateicīga manai skolotājai par uzaicinājumu pierakstīt dzīves atmiņas un jutās tik ļoti pagodināta, ka vairākkārt ar asarām acīs pateicās par šo iespēju un interesi par viņas dzīves stāstu. Viņa pierakstīja daudz vairāk, nekā no sākuma bija domājusi un vēl jo-projām turpina šo to pierakstīt. Nez vai viņa jebkad būtu saņēmusies rakstīt savu atmiņu stāstu, ja skolotāja Sanita Šūmane nebūtu uzdevusi šādu mājasdarbu. Paaudžu saiknes stiprināšana ir manas skolas devumus ne vien man pašai, bet arī manai ģimenei Latvijā.

Ar skolotāju Sanitu Šūmani šogad esmu mācījusies, kā tapa Latvijas valsts. Pārrunājām notiekošo Ukrainā. Vilkām paralēles un salīdzinājām to ar Otro pasaules kaŗu. Mēs runājām par latviešu bēgļiem, kuŗi nonāca Amerikā un citur pasaulē un par viņu dzīvi un saistību ar Latviju tagad. Es domāju par manu saikni ar Latviju un savu dzīvi ārpus Latvijas. Lasījām fragmentus no Sandras Kalnietes atmiņām par dzīvi izsūtījumā.

Latviešu skolā viens no uzdevumiem nodarbībās bija aptaujāt arī dažus sabiedrības ilggadējos darbiniekus, uzklaut un salīdzināt atbildes. Man ir vairākas atbildes uz jautājumu „Kāds ir tavs novēlējums šī gada latviešu skolas absolventiem?”

Inguna Galviņa: „Mans novēlējums absolventiem – nesarežģiet lietas! Kā arī – runājiet latviski un interesējieties par Latviju!”

Nora Mičule: „Turieties pie latviešiem, uzņemieties būt vadībā un aktīvi darbojieties latviešu sabiedrībā!”

Ivars Mičulis: „Turpiniet latvisko izglītību, cieniet latviešu valodu, lai jūs zinātu savas saknes un to, kas jums ir svēts!”

Atbildēs ir aicinājums būt aktīviem latviešu sabiedrībā un turpināt kopt, cienīt latviešu valodu un latvisko izglītību. Ir arī svarīgi apzināties savas latviskās saknes. Pēc latviešu skolas absolvēšanas es plānoju palīdzēt skolā mācīt jaunāko klašu skolēnus. Turpināšu piedalīties sarīkojumos un draudzēšos ar skolasbiedriem.

Es arī vēlos pateikties savai māmiņai, ka viņa rod man iespēju aizbraukt uz Latviju un pavadīt laiku ar maniem brīnišķīgajiem vecvecākiem un draugiem. Paldies manam tētim, viņš ir amerikānis un atbalsta Latviju, čakli mācās jaunus vārdus latviešu valodā. Es vēlos pateikties savam vectēvam, viņš gandrīz katru gadu brauc pie mums uz Ameriku un lasa mums grāmatas latviešu valodā, sporto ar mums, spēlē domino un cirku un piepilda manas, Mikus un Annas dienas ar savu mīlestību un jaukumu!

Visbeidzot vēlos pateikties Losandželosas latviešu skolai un visiem skolotājiem par darbu un devumu man. Katram no mums ir ejams savs ceļš uz Latviju un latvietību, manējais sākās ar manu ģimeni, bet izmeta skaistu, raženu un bagātu loku septiņu gadu garumā caur Losandželosas latviešu skolu, un tur apgūto un pieredzēto es paņēmu sev līdzi uz mūžu!

Evelīna Blāķe

Losandželosas latviešu skolu es apmeklēju pirms vairākiem gadiem, un trīs gadus mani vecāki mani veda uz šejieni katru svētdienu. Tad kādu laiku mēs uz latviešu skolu nebraucām, bet pagājušajā rudenī atkal sāku kopā ar māsām un brāli. Es mācījos valodas klasē, bet pēc jaunā-

gada skolotājas Sanitas Šūmanes klasē kopā ar Māru Kīnu un Ievu Arnoldu.

Pirms vairākiem gadiem man nepatika braukt uz latviešu skolu, bet tagad esmu mazliet vecāka, un man ir lielāka interese par Latviju un cita attieksme pret mācībām. Šajā gadā esmu uzzinājusi daudz jauna, un man patika būt latviešu skolā. Mums ir bijušas interesantas nodarbības. Šogad skolā esmu uzzinājusi daudz par Zemgales un Kurzemes novadu un lasījusi latviešu valodā vairāk nekā agrāk. Manas vecmāmiņas apciemojums šogad man arī ir ļoti palīdzējis uzlabot latviešu valodu.

Mums bija iespēja tikties ar pazīstamo pianistu Juri Žvikovu. Viņš spēlēja dažādus skaņdarbus, un mums vajadzēja uzminēt nosaukumu. Man vislabāk patika *Black Panther*. Mums bija iespēja ar viņu aprunāties un uzzināt par viņu ko vairāk. Viņš pastāstīja, ka katru dienu spēlē klavieres 4-5 stundas. Klausīties pianista spēli tikšanās reizē ir patīkamāk un interesantāk, nekā to skatīties videoierakstā.

Man latviešu skolā patīk dejot tautasdejas ar draudzenēm, dziedāt, mācīties Latvijas vēsturi, jo es nekad agrāk to nebiju mācījusies. Es zināju tikai tik daudz par Latvijas vēsturi, ko mana māmiņa man bija stāstījusi, un tas bija par dzīvi Latvijā, kad Latvija bija okupēta. Šogad man bija iespēja kopā ar skolotāju Sanitu Šūmani un klasesbiedrenēm mācīties Latvijas vēsturi un labāk to saprast, jo skolotāja daudz ko paskaidroja. Klasē esam pārrunājušas arī pašlaik notiekošo Krievijas karu Ukrainā un to, cik šausmīgs ir karš. Skolotāja Aija Kīna stāstīja par saviem vecākiem un vecvecākiem, kuŗi Otrā pasaules kara beigās bēga no Latvijas.

Kopā ar skolotāju mēs aptaujājām vairākus ļoti pazīstamus latviešus Dienvidkalifornijas latviešu sabiedrībā, piemēram, Ivaru Mičuli, Noru Mičuli, Ingunu Galviņu. Viens jautājums bija: kas pietrūktu visvairāk, ja dažādu iemeslu dēļ vairs nevarētu apmeklēt latviešu sabiedrību? Visi aptaujātie atbildēja, ka viņi nevarētu dzīvot bez latviešu sabiedrības. Tad skolotāja Sanita Šūmane jautāja to pašu man. Un mana atbilde ir: ja es nebūtu kopā ar latviešiem, tad nevarētu tik ļoti sarunāties ar saviem vecākiem un ģimeni, kas dzīvo Latvijā, un tas man ļoti pietrūktu.

Mēs iztaujājām arī savus vecvecākus par viņu dzīvi un mūsu ģimenes vēsturi.

Skolotāja Sanita Šūmane lūdza mani intervēt manu vecmāmiņu, kas dzīvo Latvijā, bet šoziem ciemojās šeit. Sarunas ar vecmāmiņu bija vienas no visvērtīgākajām. Es vēlos pastāstīt par viņu. Kad uzzināsiet vairāk par manu vecmāmiņu, tad labāk iepazīsit mani.

Mana vecmāmiņa Zenaida Pastare ir dzimusi Latvijas pilsētā Preiļi. Bērnībā un skolas gados viņa kopā ar māmiņu, tēti un divām māsām dzīvoja Latgales laukos. No bērnības vecmāmiņa vislabāk atceras toreiz aizliegtos

Ziemsvētkus un Lieldienas. Savā dzimūdienā viņa vienmēr ciemos gaidīja savus krustvecākus. Vecmāmiņa sapņoja kļūt par dejotāju. Uz skolu vecmāmiņa gāja labprāt. Viņai patika gan mācības, gan skolas ballītes, bet visspilgtāk atmiņā palikusi gaišā, skaistā skola ar lieliem logiem. Skolas brīvdienās ar kaimiņu bērniem viņa spēlēja paslēpes, klusos telefonus, aklās visticīgas. Arī galda spēles – cirku un dambreti. Vecmāmiņas dzimtā valoda ir latgaliešu, bet skolā viņa sarunājās latviešu valodā. Darbā bieži vajadzēja runāt krievu valodā. PSRS laiku viņa atceras kā ļoti pelēku un netaisnīgu. Bērniībā viņai tēvs daudz stāstījis par neatkarīgo Latviju un Latvijas okupāciju 1940. gadā. Visi ģimenē zināja, ka par to skolā un ar draugiem runāt nedrīkst. Latvijas himnu „Dievs, svētī Latviju!” vecmāmiņa iemācījās bērniībā. Tāpēc vecmāmiņai skolā nepatika vēstures stundas. Trimdā no vecmāmiņas ģimenes neviens nedevas, kaut gan viņas tēvam bija iespēja aizbēgt no Latvijas uz Zviedriju, taču viņš pārdomāja un palika uzticīgs savām mājām un Latvijai. Vēlāk viņu aizveda uz Sibīriju. Latvijā mans vecvectētiņš atgriezās, pirms piedzima vecmāmiņa Zīncīte. Par latviešiem, kuŗi dzīvoja trimdā, vecmāmiņa zināja maz. Tikai no radioprogrammas „Amerikas Balss”, ko klausījās kopā ar tēvu, un vēlāk no dažiem kollēģām un paziņām, kuŗi stāstīja, ka saņem sainīšus no ārzemju radiem. Sainīšos visbiežāk bija džīnas, iepirkuma maisiņi un citas lietas, kuŗas toreiz okupētās Latvijas veikalos nopirkt nevarēja. Vecmāmiņa dzīvoja līdz visiem Atmodas laika notikumiem, piedalījās Baltijas ceļā 1989. gada 23. augustā. Ziņa par Latvijas neatkarības atjaunošanu vecmāmiņu saviļņoja līdz asarām. Viņa ļoti gaidīja brīdi, kad nevajadzēs klausīties citas valsts uzspiesto himnu, bet varēs dziedāt „Dievs, svētī Latviju!”, ko klusiņām šad un tad arī padomju laikā dziedāja viņas vecāki un vecvecāki. Viņas vismīļākā vieta Latvijā ir Latgale. Vislabāk vecmāmiņa jūtas dzimtas mājās Preiļu novadā. Vismīļākais latviskais vārds ir **maizīte**. Vecmāmiņas sapnis kļūt par dejotāju nepiepildījās. Viņa izvēlējās kļūt par konditorejas izstrādājumu tehnoloģi un daudzus gadus ar panākumiem nostrādāja savā profesijā. Neatkarību atguvušajā Latvijā viņa strādāja par prečzini veikalu tīklā *Skai Baltija*. Vecmāmiņas skaistākie brīži ir tikšanās un kopā būšana ar meitiņu Solvitu un mazmeitiņām Evelīnu (tātad mani) un Adelīni.

Uz aptaujas pēdējo jautājumu: „Kādu padomu tu vēlētos dot man?” vecmāmiņa atbildēja: „Mana mīļā Evucīte! Bērniības atmiņas paliek uz visu mūžu. Pirmās šūpuļdziesmas, kuŗas tu atceries, māmiņa un tētis dziedāja latviešu valodā. Pirmo vārdu MĀMIŅA Tu izrunāji latviski. Nekad neaizmirsti, kā Līgo vakarā vecvectēva pļāvās lasīji margrietīgas un citas puķes, lai nopītu

sev ziedu vainagu un pēc tam pie lielā ugunsкура dziedātu latviešu tautasdziesmas un sagaidītu uzlecām saulīti. Tu runā latviski, proti dziedāt latviešu dziesmas un dejot tautasdejas. Tu zini, kā garšo īsta rudzu maize, vecmāmiņas ceptais kliņģeris un piparkūkas. Vēlu Tev šīs sajūtas nekad dzīvē nepazaudēt, bet paturēt sirsniņā un nodot nākamajām paaudzēm! Tu esi LATVIETE un turpini ar to lepoties! Vecmāmiņa Zīncīte.”

Šodien vēlos arī pateikties saviem vecākiem. Esmu ļoti pateicīga māmiņai un tētim, viņi veda mani uz latviešu skolu arī tad, kad bija daudz darba. Un gribu pateikt paldies vecmāmiņai!

Māmulīt, paldies tev, tu zināji, ka latviešu skola man dos daudz vairāk nekā palikšana svētdienās mājās. Paldies, ka tu turpināji runāt ar mani latviski un gatavoji latviešu ēdienus! Paldies, ka pierunāji mani šogad dejot „Pērkonītī”! Paldies tev, tēti, ka tu mani atbalstīji un viedi uz latviešu skolu šogad pat tad, kad sūdzējos un negribēju braukt. Es vēlos, lai tu zini, ka esmu ļoti pateicīga par šo gadu! Paldies arī par to, ka bijī gatavs nākt un dejot ar mani tautasdeju nodarbībās, kad mums trūka zēnu! Man arī patīk braukt automašīnā uz un no skolas, kad mēs visi kopā dziedam un dejojām!

Paldies, tev, vecmāmiņ, par palīdzību sagatavot latviešu skolā uzdotos mājasdarbus. Man ļoti negribējās lasīt skolotājas ieteikto grāmatu, bet, ar tevi kopā lasot, tas nebija tik traki, un mēs varējām pat izsmieties. Esmu tev pateicīga par garšīgajiem latviskajiem kāpostiem un kliņģeri. Esmu priecīga, ka mēs šogad varējām būt kopā manā vārdadienā un es zinu, tu nebūsi man blakus, kad es šo lasīšu, bet māmiņa to ietvartos, un es gribu, lai tu zini, ka es tevi ļoti mīlu un es mīlu jūs, māmiņa un tēti!

Paldies Losandželosas latviešu skolai un visiem skolotājiem! Īpašs paldies skolotājām Sanitai Šūmanei un Ingrīdai Dženningsai, kā arī skolas pārzinei Aijai Kīnai!

Pēc latviešu skolas beigšanas es plānoju palīdzēt latviešu skolā vadīt nodarbības mazajiem bērniem. Es noteikti turpināšu dejot „Pērkonītī”.

Tātad tiksiemies latviešu namā! Paldies!

Eduards Zeltiņš-Kalniņš

Šogad Losandželosas latviešu skolā es absolvēju 8. klasi. Esmu šajā skolā mācījies 10 gadus. Šodien mēs svinam Latvijas neatkarības atjaunošanas 32. gadadienu. Gatavojoties skolas izlaidumam un šīs dienas svētkiem, skolotāja man uzdeva mājasdarbu... Ceru, ka šīs tik tiešām ir pēdējais, pats pēdējais mājasdarbs. Lai gan nekad neko nevar zināt..

Tā nu mans mājasdarbs bija padomāt un uzrakstīt eseju par manām mīļākajām atmiņām no latviešu skolas

vai arī, ko es no skolā iemācītā nesīšu sev līdzī turpmākajā dzīvē.

Es ilgi domāju... un domāju... līdz savā prātā vizuāli uzzīmēju manu latviešu identitātes mikročipu. Negribu garlaikot ar gaŗām runām par to, tāpēc parādīšu, kā tas izskatītos dzīvē. Šajā mikročipā ir iekodētas manas atmiņas par cilvēkiem, kuŗi man ir bijuši blakus gan skolā, gan latviešu sabiedrībā un palīdzējuši kļūt par *īstu super letiņu*.

Pievienotas akadēmiskās zināšanas no mācību stundām un skolas projektiem, iespaidīgākajiem piedzīvojumiem, pētot latviešu nama tumšos stūrus. Vēl es savā mikročipā iekodēju draugu un skolotājas Noras Mičules jokus un smaidus; skolotāja Paula Berkolda atbalstu, kad dziedāju sarīkojumos. Es atcerēšos latviešu sabiedrībā sastaptos šejienes latviešus, kuŗi manā dzīvē ienākuši kā papildvecvecāki.

Šajā mikročipā es saglabāšu sajūsmu par latviešu dziesmām, dejām un ballītēm.

Un neatkarīgi no tā, kur es savā dzīvē būšu pēc desmit vai divdesmit gadiem, mans latviskās identitātes mikročips strādās ar pilnu jaudu.

Māmiņ un tēti – paldies jums! Jūs esat mana īstā Latvija! Savam brālim Tomasam novēlu turēties, jo tagad viņam būs jāsāk pirmais stafetes posms – mācības latviešu skolā!

Nobeigumā pieminēšu sava mīļākā latviešu dziedātāja Alberta Legzdiņa vārdus:

**„Dieviņ, ļauj tiem stipriem būt,
Kas bērņus latviešu skolā sūt!”**

Paldies par uzmanību!

Dievs svētī Latviju!”

Paldies par skaistajiem svētkiem!

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības sarīkojuma – Baltā galdauta svētku – programma bija ievietota *Facebook* un Dienvidkalifornijas Latviešu Informācijas Biļetenā, aicinot visus 1. maijā ierasties Losandželosas latviešu namā un klausīties dziesmas, ko dziedās Lolita Ritmane, Andra Staško, Ilze Matsone, Māra Zommere un Māra Kīna, skatīties Diānas Zaķes un Ilzes Matsones vadītās jaukās tautasdeju kopas „Pērkonītis”, kuŗā es pati dejoju (pirms simt gadiem?) priekšnesumus, dzirdēt Losandželosas latviešu skolas šī mācību gada absolventu stāstus, ko viņiem nozīmē Latvija un latvietība.

Domāju, ko tādu nevar palaist gaŗām, kaut Antons Švarcs bija jāuzmodina pulksten desmitos, lai sāk gatavoties. Labi, ka dzīvojam samērā tuvu namam, citādi nezīnu, vai tas izdotos, un apbrīnoju tos, kuŗi mēro gaŗākus ceļa gabalus, piemēram, no Apelsīnu pagasta (Biruta Šulca, Milleri un Paegli) un citi pat tālāk – Zīle Dumpe un Diāna Zaķe no Santabarbaras. Nemaz nerunājot par skolēniem, viņu vecākiem un skolotājiem, kuŗi ziedo savas svētdienas, lai saglabātu latvietību. Tie kuŗi neatbrauca, palaida gaŗām jauku pēcpusdienu.

Namā pie kases galda mūs mīļi apsveica Jānis Taube un Aija Kīna. Sākās kokteiļu stunda, un mēs redzējām, ka zālē jau sēž vairāki paziņas, kuŗiem pievienojāmies. Uzkodas bija lieliskas: liela augļu, sieru, dārzeņu izvēle.

Zālē divi gaŗi galdi bija klāti ar baltiem galdautiem, un arī krēsli apvilkti ar baltu drānu – izskatījās ļoti svinīgi. Mielasts bija vienreizējs, to gatavoja Liene Linde, Nora Mičule, Pegija Taube, Ieva Liepniece, Dace Dābola, Inguna Galviņa, Kaspars Grīnbergs. Pateicamies visiem par pūlēm un vēlos, lai visi zinātu, ka mēs to visu ļoti novērtējam!

Diakone Guna Reina un Dāvis Reins

Drīz sākās oficiālā daļa: tika ienesti karogi, visi dziedāja Latvijas un ASV himnu, svētbrīdi vadīja Guna Reina. Ukrainu himnu dziedāja Andra, Māra, Ilze un Pēteris Brecko, tērpies ukraiņu tautastērpā. Viņš arī ienesa Ukrainas karogu.

Sarīkojuma programmu pieteica Aija Kīna.

Mūs visus uzjautrināja „Pērkonītis” ar Diānas Zaķes choreogrāfēto deju „Svētku diena”. Jautri, jautri – prieks skatīties, tā vien gribējās lekt līdzī!

Māra Zommere un Lolita Ritmane dziedāja dziesmu „Desmitā dziesma”. Viņas neizskaidroja, ko tās nosaukums nozīmē – vēl gaidām!

Visi šie jaunieši, nu jau padsmiņieki, ļoti emōcionāli runāja par savu latvietību, un klausītājiem bija jāslauka

Audra un Niks Bāri

aizkustinājuma asaras. Tik jauki bija dzirdēt jauniešu domas!

Es nešaubos, ka visu jauno absolventu nākotne ir spoža, vienalga, ko viņi izvēlēsies darīt nākotnē.

Pateicamies Aijai Kīnai, Sanitai Šūmanei-Karami un Inesei Sviķkalnei, mēs saprotam, cik daudz darba jāiegulda, lai tādu sarīkojumu sagatavotu! Pēc skaistās programmas vēl bija dziesmas, rotaļas un dejas. Ak, kā gribētos atkal būt jaunai un turēt līdzī, bet mans laiks ir gaŗām. Taču redzu, ka nākotne ir labās rokās!

Dzintra Švarca

Trūka tikai putna piena!

Gandarījums par skaisto svētku veiksmīgu izdošanos

Ienākot sveču mirdzuma pielietajā, balti klāto galdu un krāšņo ziedu rotātajā zālē un redzot sanākam pirmos smaidīgos, goda drānās tērptos viesus, mani pārņēma gandarījuma un atvieglējuma sajūta. Viss divu mēnešu darbs, rīkojot šos svētkus, ir bijis tā vērts, jo mēs esam sanākuši kopā, cilvēki ir pacīlāti un vienoti un svin Latvijas neatkarības pasludināšanas dienu un atbalsta Ukrainu.

Un nogurums izkūpēja kā nebijis, lai gan visa programma vēl priekšā un jāpiedomā, lai viss noritētu pēc plāna, lai visi zina savu vietu, secību, sakāmo un darāmo – tas viss palika otrā plānā, un uztraukumu nomainīja prieka trīsas. Viss šķita izdevies, pirms tas vēl sācies!

Šī sajūta jau radās, vairojās un milza visu sarīkojuma veidošanas laiku, un es ar to vēlos padalīties, lai ir mazs ieskats tajā, kas bija pirms tam, lai būtu tas, kas norisinājās tai jaukajā 1. maija dienā.

Nevieni svētki nevar notikt bez milzum liela daudzu cilvēku atbalsta un pretimnākšanas. To es izjutu no tik daudziem Losandželosas sabiedrības locekļiem un arī ārpus tās. Mans uzdevums bija veidot svētku afišu un reklāmu un zinot, ka šie svētki ir iecerēti kā kopā sanākšanas un kops dziedāšanas svētki, meklēju piemērotu ilustrāciju, un man prātā ienāca mākslinieces Kaivas Narbūtes skaistie un patriotiskie darbi. Kaiva Narbūte

dzīvo Latvijā un ir profesionāla ilustrātore, jau vairākus gadus Latvijas valsts prezidenta kancelejas oficiālā kaligrafe – tas nozīmē, ka viņa veic visus ierakstus prezidenta viesu grāmatā, kad to ierodas parakstīt prezidenti, premjēri, karaļi un citi ārvalstu viesi. Māksliniece uzreiz atsaucās manam lūgumam izmantot kādu viņas ilustrāciju, turklāt atteicās no honorāra, ar prieku atbalstot mūsu centienus vākt ziedojumus Ukrainas kara upuriem. Tādējādi Kaivas Narbūtes skaistie dziedošie putniņi ar Latvijas karoga krāsu šallītēm rotāja gan afišu, gan Facebook reklāmas ierakstus, gan dziesmu grāmatu, gan viesu svētku dienas uzlīmītes, ko izsniedzām pie izejas. Izpalīdzīgais, jaukais un latviešu sabiedrībā iemīļotais Pēteris Brecko iespieda afišu un arī atteicās no samaksas. Pēteris aktīvi darbojas Losandželosas latviešu sabiedrībā, un es priecājos, ka varējām šo svētku laikā demonstrēt solidaritāti ar viņu un ukraiņu tautu.

Man bija gods saskaņot svētku mielastu, dekorācijas un sagādāt ziedu kompozīcijas. Šis process bija patīkams, jo īpaši pateicoties fantastiskajām saimniecēm, ar kurām kopā strādāju – Lienei Lindei, Dacei Dābolai, Pegijai Taubei, Ievai Liepniecei, Norai Mičulei un Ingunai Galviņai. Losandželosas latvieši ir pieraduši pie viņu gardajiem ēdieniem un skaisti klātajiem galdiem, bet ne visi zina, cik daudz darba virtuvē un ārpus tās vajadzīgs, lai sagatavotu greznās pusdienas, ko ar baudu notiesā pavisam īsā laikā. Šīs sievietes visērtāk jūtas, darbojoties virtuvē, bet tikpat braši piedalījās visās manis rīkotajās Zoom svētku banketa plānošanas sapulcēs, atbildēja uz neskaitāmām e-pasta vēstulēm un iedziļinājās sīkajās pārtikas izdevumu aplēsēs. Šoreiz uzdevums bija pavisam grūts – uzklāt galdu tā, lai ir garšīgi un glauni, bet tai pat laikā taupīt līdzekļus, lai

pēc iespējas vairāk atliek ziedojumam Ukrainai. Man vienmēr prātā paliks Lienas Lindes atbilde uz daudzām manām ne tik viegli īstenojamām idejām: „To mēs varam! Vajag tikai izdomāt, kā to var izdarīt.”

Saimnieces gādāja arī par skolas audzēkņiem, viņiem uzklājot atsevišķu galdu ar gardām sviestmaizēm, lai var remdēt izsalkumu pirms sarīkojuma. Daces Dābolas gatavotās uzkodas kā eleganti krāsām bagāti un garšīgi mākslas darbi rotāja spoguļtelpu iepretim bāram. Man nav zināms neviens, kas neļūsmo par Pegijas Taubes slaveno rasolu un neapbrīno viņas cepto skaisto maizīti un gardos pīrāgus. Tikpat slavens ir Lienas Lindes lasis krējuma un gurķu mērcē un Ingunas Galviņas silķe un Noras Mičules brūnīši; bez šiem ēdieniem svētki nemaz nav iedomājami! Esmu pateicīga saimniecēm par lielo darbu gan pirms sarīkojuma, gan tā laikā, gan pēc tam novācot, sakopjot, sakārtojot un ziedojot visu, ko var – darbu, laiku, talantu, līdzekļus un, pats galvenais, pozitīvo gaisotni.

Ziedu kompozīciju veidošana man bija patīkams un radošs process un būtu vēl jaukā, ja vien nebūtu bijušas grūtības sameklēt zilos ziedus. Godinot Ukrainu, vēlējāmies, lai zāles vidū goda vietā ir kompozīcija Ukrainas karoga krāsās. Kā sazvērējušās visas puķes šopavasār bija uzdziedējušās vairāk violetiem nekā ziliem ziediem un, izņemot dažus īskājainus īrisus, neko īsti piemērotu, pat apmeklējot astoņus veikalus, nevarēju atrast. Latvietes tomēr ir apveltītas ar atjautību un spēju izlīst caur adatas aci, ja apstākļi to prasa. Apķērīgā Sanita Šūmane bija pamanījusi, ka ceļmalas apstādījumos ar ziliem ziediem dižojas kāds krūms. Divreiz nebija jādodomā, viņa veikli apcirpa zilo rotu, piepildīja pilnu spaini ar zilu ziedu kupenu un veiksmīgi to nogādāja latviešu namā.

Dienu pirms sarīkojuma galdi klājās, un uz tiem es rindoju vāzes ar latviskajām kumelītēm, papardēm un krizantēmām, vēl bija kompozīcijas ar cēlajām hortenzijām, īrisiem, dadzīšiem, saulespuķēm un visādiem burvīgiem ziediem un zaļumiem, ko no sava dārza atnesa Aija Kīna. Ar īpašu prieku veidoju ziedu pušķus, kas bija paredzētas tautasdeju kopas „Pērkonītis” vadītājām Dianai Zaķeis un Ilzei Matsonei, un noliku savrup ziedus visiem dejotājiem un mūziķiem, kas mūs priecēja ar saviem priekšnesumiem, neprasot nekādu atlīdzību.

Mēs pasniedzām puķes arī Lolitai Ritmanei ne vien pateicībā, ka viņa saskaņoja svētku repertuāru un mēģinājumus mūziķiem, bet arī, lai apsveiktu ar ievērojamās mūzikas balvas *Grammy* iegūšanu.

Darāmā netrūka, bet bija arī daudz palīgu, kuri atbalstīja, gan ar darbiem, gan labiem vārdiem. Viens no tiem bija Jānis Taube.

Viņš bija tik pretimnākoš gan ar padomu, gan sarunājot palīgus pie bāra, gan svētku dienā uzņemot viesus pie ieejas un kārtojot visas izdevumu un ieņēmumu lietas. Esmu ļoti pateicīga Atim un Katei Blāķiem par piedāvājumu izmantot viņu baltos galdautus, krēslu pārklājus, ziedu vāzes un krāšņās lentes. Atis Blāķis bija kopā ar mums visu sestdienu, saliekot galdus un krēslus un palīdzot, kur un ko vajag.

Kate Blāķe izcepa brīnumgaršīgu ābolmaizi svētku galdam. Visu dienu pirms svētkiem darbi gāja raiti, bet darāmā bija tik daudz, ka šad tad šķita – stundu un minūšu šai dienā būs par maz. Katru reizi, kad likās, ka nu jau sāk viss izskatīties kā pienākas, uzgājām kādu zirnekļa tīklu vai nevarējām atrast, kur nolikt liekos galdus, vai šķita, ka būtu labi arī nomazgāt spoguļus, vai puķu it kā bija par maz vai darāmā par daudz.

Šādos brīžos omu kļiedēja humors. Sanita Šūmane meta malā lenšu siešanu pie krēsliem un sāka griezties virpuļos, plivinot lentes kā dejojāja. Izskatījās tik jauki, ka arī es pametu puķu kārtošanu un viņai pievienojos. Aija uzmundrināja un priecājās līdzī, arī viņa būtu dejojusi kopā ar mums, ja ne lielās muguras sāpes. Šie jautrie brīži paliks atmiņā uz mūžu.

Aijas un Erika Kīnu izveidotā dziesmu grāmata; uz vāka – mākslinieces Kaivas Narbūtes ilustrācija

Baltā galdauta svētkus rīkojām mēs trīs – Aija Kīna, Sanita-Šūmane-Karami un es, un katrai no mums bija savi pienākumi. Aija uzrunāja mūziķus un „Pērkonīti”, gādāja, lai būtu nodrošināta skaņu aparātūra un sagatavoja dziesmu grāmatu. Sanita Šūmane izdomāja pogrammas secību, runāja ar absolventiem, kas sarīkojumā lasīja savus skolas beigšanas darbus.

Mēs katra darījām savu un tai pat laikā mēs visas palīdzējām cita citai. Tikai strādājot tā – uzticoties, palaujoties un palīdzot, var kaut ko paveikt.

Esmu pateicīga Aijai Kīnai un Sanitai Šūmanei par sadarbību un no sirds pateicos DK LB un tās priekšsēdim Ivaram Mičulim par uzticēšanos.

Uz tikšanos nākamreiz,

Inese Sviķkalne

Viss ir sakārtots! Svētki var sākties!

Pateicības

Baltā galdauta svētkus rīkoja Dienvidkalifornijas latviešu biedrība. Darbarūķi, kas plānoja, meklēja, sarunāja, pirka, nesa, kārtoja, uzposa, atgādināja, aicināja, saskaņoja, rotāja un nepagura – Aija Kīna, Inese Sviķkalne, Sanita Šūmane-Karami.

Ikvienam, kuŗš nāca palīgā, lai sarīkojums izdotos un mūs visus priecētu – liels paldies!

Čaklākās saimnieces un palīgi – Liene Linde, Nora Mičule, Pegija Taube, Ieva Liepniece, Dace Dābola, Inguna Galviņa, Kaspars Grīnbergs.

Svētku kokteiļu bārmeņi: Jānis Taube, Niks Bārs, Kārlis Freimanis.

Kasieri: Jānis Taube, Audra Bāra.

„Pērkonīša” dalībnieki – Evelīna Blāķe, Aidents Džennings (Jennings), Laila Dženningsa (Jennings), Krišs Kīns, Māra Kīna, Diana Mature (Mathur), Oskars Puķēns, Daina Reimane, Filips Sells (Philip Sell) Katrīna Sonveina, Katrīna Strobele (Catherine Strobel), Aleks Zaķis, Vilis Zaķis, Juris Zinbergs.

Atsaucīgais iespiedējs – Pēteris Brecko.

Visdaris, skaņu sistēmas valdnieks, dziesmu grāmatas, programmas maketētājs, ģitaras pavēlnieks – Ēriks Kīns.

Paldies visiem DKLKB valdes locekļiem, kuri atbalstīja un palīdzēja sarīkojuma tapšanā!

Uz redzēšanos nākamajā gadā, kad visi kopā rīkosim šos svētkus atkal!

Paldies visiem, visiem, visiem!

No kr.: Atis Blāķis un Aivars Jerumanis palaboja grīdu, lai tautasdeju deļotāji nejauši nepakļuptu

Sanita Šūmane-Karami baltos galdautus izgludināja

Atis Blāķis palīdzēja salikt galdus

Balto galdautu svētku fotoattēlu autore: Aija Kīna

**Losandželas latviešu skolas
saime visus sirsnīgi sveic
Līgo svētkos un Jānos!
Lai skaisti skan līgodziesmas un
gardi garšo siers un pīrāgi!
Losandželas latviešu skolas
vadība**

Lolītai Ritmanei jauns apbalvojums

Losandželosā 11. maijā BMI (Broadcast Music, Inc.) 38. gadskārtējā ceremonijā tika godināti labākie filmu, televīzijas un vizuālo starpsaziņu līdzekļu komponisti.

BMI Imact balva tika pasniegta komponistēm Eimijai Andersonei, Izoldei Fērai, Mirjamai Katlerei, Penkai Kouņevai, Stārai Parodi un Lolītai Ritmanei, atzīstot dokumentārfilmas un koncertuzveduma *Women Warriors: The Voices of Change* revolūcionāro mākslinieciskumu, redzējumu un ietekmi uz mūzikas nākotni.

Saņemot balvu, komponiste Emija Andersons sacīja: „Mēs pieņemam šo balvu ar dziļu pagodinājumu un lepnuma sajūtu.” Stāra Parodi piebilda „*Women Warriors* radās no sapņa un dziļas vēlmes izrādīt cieņu un godināt sievietes, uz kuŗu pleciem mēs stāvam.”

Informācija par BMI filmu un televīzijas komponistiem un notikumiem:

<https://www.bmi.com/filmtv2022MEDIA AWARDS>

www.latviesi.com

ir vietne tīmeklī, kuŗā atrast noderīgu informāciju latviešiem visā pasaulē ar mērķi palīdzēt latvietības stiprināšanā, ikdienas sadzīvē un strādājot, studējot vai ceļojot ārpus Latvijas.

Ansamblis *Moonchild* atsāk koncertturneju

Ansamblis *Moonchild* 11. maijā mūziķēja Fondas teātrī Holivudā. Teātris bija pārpildīts, mūziķi Andris Matsons, Ambera Navrana un Makss Briks ir populāri. Viņi visi ir ļoti talantīgi, katrs spēlē vairākus instrumentus. Klausītāji zināja dziesmu vārdus un bieži mūziķiem pievienojās.

Moonchild īsā laikā paredzēti 25 koncerti 14 valstīs: 3. septembrī būs koncerts Rīgā, *Palladium*, 5. septembrī Norvēģijā, 6. septembrī Zviedrijā, 7. septembrī Dānijā, pēc tam Berlīnē un Prāgā.

tu man
VARI
atbildēt
ar klusumu
es gaidīšu
tavu atbildi
viņa ar vēju
atlidots
viņa rāsas lāsēs
iemirgots
viņa ar bites mīlu
ZIEDĀ
iemājos
tu vari
man atbildēt
ar klusumu
tava klusuma
ATBILDĒ
sirds sajūtīs spēku
...
ru

APSVEICAM!

Aiva Ieviņa un Marks Vronkevičs (Wronkiewicz) 29. janvārī salaulājās Kalifornijas pavalsts *Aliso Viejo* pilsētā. Abi bērniņu pavadījuši ASV vidienē – Čikāgā un Sentluisā, kur vēl aizvien dzīvo viņu ģimenes locekļi.

Aiva Ieviņa un Marks Vronkevičs iepazinās Sietlā, Vašingtonas pavalstī, kur mācījās doktorantūrā Vašingtonas universitātē. Kādu laiku viņi dzīvoja Bostonā, strādāja vairākās valstīs Eiropā (Vācijā, Norvēģijā, Portugālē). Jaunlaulātie tagad dzīvo Losandželosas priekšpilsētā Altadenā.

Aiva Ieviņa strādā uzņēmumā *Millipore Sigma*, Marks Vronkevičs – *Jet Propulsion Lab* (NASA).

Viņiem kopā patīk doties pārgājienos pa tuvējiem Kalifornijas mežiem un apmācīt savu vilku sugas suni Maksīti (Moxie).

Aiva Ieviņa un Marks Vronkevičs nolēmuši iestāties Dienvidkalifornijas latviešu biedrībā un iesaistīties sabiedriskajā darbā.

Latvieši pasaulē – mūzejs
un pētniecības centrs

Informācija par datubases ieceri,
pagātni un nākotni:

<https://www.lapamuzejs.lv/marianna-auliciema-dp-albums.../>

Kristofers Karami – viens no uzvarētājiem konkursā „Dziesmu svētki – mani svētki”

Strauji tuvojas krāšņākais vasaras notikums – XV Dziesmu un Deju svētki Sentpolā. Tiem gatavojoties, Mineapoles-Sentpolas latviešu skola rīkoja skolēnu darbu konkursu „Dziesmu svētki – mani svētki”. Par vienu no labākajiem darbiem 6-10 gadu vecumgrupā atzīts Kristofera Karami zīmējums „Sakta”.

Konkursā varēja piedalīties vai nu ar literāru darbu vai mākslas darbu. Skolēnu veikumu vērtēja žūrija – Amerikas latviešu mākslinieku apvienības (ALMA) prezidente, māksliniece Linda Treija, bijusī ALA Izglītības nozares vadītāja Andra Zommere, Latviešu organizāciju apvienības Minesotā (LOAM) pārstāve Līga Lāce, Kolorado Latviešu kultūras centra pārstāve Vineta Berga un Sietlas latviešu skolas skolotāja Annamarija Pētersone.

Iesūtītos darbus žūrijas komisija vērtēja pēc šādiem kritērijiem: darba atbilstība tematam; oriģinālitate un savdabīgs temata risinājums; literāra un labskanīga valoda (literāriem darbiem); darba vizuālā kvalitāte (mākslas darbiem).

Konkursā piedalījās 33 bērni un jaunieši no 4 līdz 18 gadiem no 6 ASV nedēļas nogales skolām – Oregonas latviešu skolas, Mineapoles-Sentpolas latviešu skolas, Ņudžersijas latviešu pamatskolas, Jonkeru pamatskolas, Krišjāņa Barona latviešu skolas Čikagā un Sandiego latviešu skolas. No mūsu skolas mākslas darbus veidoja Kristofers and Mārtiņš Karami un Annabella un Emersons Orozko. Skolotāja Sanita Šūmane-Karami bērņus iepazīstināja ar konkursa ideju, pastāstīja par Dziesmu svētkiem un to simboliku, kā arī piedāvāja dažādus ierosinājumus. Rezultātā tapa glīti izgreznotas Dziesmu svētku saktas.

Ļoti priecājamies par Kristofera panākumiem. Viņš saņems balvu – divas Dziesmu svētku sarīkojuma biļetes, svētku T-kreklus un īpašu uzlīmi. Konkursa darbus varēs apskatīt Dziesmu svētku laikā Sentpolā, tie tiks publicēti Dziesmu svētku Facebook lapā, kā arī dziesmu svētku e-ziņās.

Godalgotos darbus var apskatīt vietnē: <https://padlet.com/mnlatviesuskola/7mwsg2td6bg6xuzs>

Sandiego latviešu skolas vadītāja
Sandra Gotlaufa-Orozko

Labi paveikts darbs

Losandželosas latviešu sabiedriskajā centrā soli pa soli top dažādi uzlabojumi. Ir jauki sajūst telpās jaunu dvesmu. Gatavojoties izlaidumam latviešu skolā, Blāķu un Kalniņu ģimenes locekļi 16. marta rītā, tieši pirms Lieldienām, ieradās namā, lai remontētu novārtā atstāto priekštelpu. No tās kāpnēs ved uz otro stāvu, un tur ir jauks stūrītis, kur mēdz pakavēties skolas audzēkņu vecāki, gaidot savas atvases. Ar lielu entuziasmu četru latviešu skolas skolēnu tēvs Atis Blāķis noorganizēja mazās priekštelpas pārkrāsošanu. Viņš sagādāja 10 galonus *Swiss cream* tonkrāsu, sliepnī caurumu aizpildīšanai sienās un nepieciešamos instrumentus slīpēšanai un krāsošanai. Krāsošanas darbos Atim Blāķim palīdzēja

Dainis Kalniņš, palīgā aicinot dēlus Eduardu un Tomasu. Septiņu stundu laikā mazā priekštelpa un kāpņu telpa uz bērnudārza telpu bija pārkrāsota un ieguva elegantu izskatu. Visjaunākie palīgi Tomass un Eduards skatījās un cītīgi mācījās no lielajiem vīriem kā sagatavot virsmu krāsošanai un krāsot. Kamēr mazie un lielie vīri rosījās ap krāsu bundžām un vicināja otas, tikmēr varēju netraucēti iztīrīt dažas skolas telpas un uzmeklēt nepieciešamās dekorācijas izlaiduma ballītei.

Paldies nama saimniecei Ingunai, viņa brīdi pa brīdim palīdzēja veikt dažādus darbiņus un uzciņāja ar kafiju un cepumiem!

Aija Zeltiņa-Kalniņa

Atis Blāķis (pa kreisi) un Dainis Kalniņš gatavojas krāsošanas darbiem

Priekštelpa ieguvusi jaunu un gaišu izskatu

Atis Blāķis māca Tomasu Zeltiņu-Kalniņu krāsot

Pirms krāsošanas Eduards noņēma kontaktligzdu pārsegus un palīdzēja aiztaisīt caurumus

Skolotāja Aija Zeltiņa-Kalniņa sakārtoja un uzkopa klases

Skolas beigšanas pārbaudījumi

Aprīļa pēdējā svētdienā Losandželosas latviešu skolā šī mācību gada absolventiem bija skolas beigšanas pārbaudījumi.

Martā bija latviešu valodas pārbaudījumi, ko piedāvāja Latviešu valodas aģentūra no Latvijas.

Šoreiz maniem 8./9.klases skolēniem Eduardam Zeltiņam Kalniņam un Kārlim Kalvānam pārbaudījumā vajadzēja atbildēt uz 50 jautājumiem par Latvijas ģeografiju, Latvijas vēsturi, par aktuā-

liem notikumiem Latvijā, tautisko mantojumu un latviešu literātūru. Jautājumus izvēlējās, ievērojot Amerikas latviešu apvienības Izglītības nodaļas vadlīnijas par latviskas izglītības iegūšanu, iepriekšējo pieredzi, gatavojot skolēnus eksāmeniem, ko bērni ir mācījušies un apguvuši pēdējos deviņus vai astoņus gadus latviešu skolā gan mācību stundās, gan skolas tematiskajos sarīkojumos.

Man bija jāapsver, kuŗas zināšanas jauniešiem jānostiprina, lai tās noderētu, gan viesojoties vai nākotnē dzīvojot Latvijā, gan patlaban, esot Amerikas latviešiem, kuŗi spēj orientēties latviešu kultūrā, vēsturē un sabiedrībā notiekošajā. Protams, gadījumā, ja kāds no skolēniem uz vairāk nekā pusi pārbaudījuma jautājumiem atbildētu kļūdaini, tad palikšana uz otru gadu tajā pašā klasē nedraudēja. Lai skolēniem būtu nopietna atlieksme, uz pārbaudījumu uzaicināju novērotāju, palīgskolotāju Noru Mičuli. Viņai ir uzkrāta pieredze, jo ilgus gadus bija skolas pārzine. Pirms pārbaudījuma Nora Mičule pārliecinājās, vai jautājumi ir saprotami un uz lapām nav pierakstītas atbildes. Pārbaudījuma laikā viņa bija klasē kopā ar skolēniem un uzmanīja, lai viss noritētu bez aizķeršanās. Pirms pārbaudījuma skolas pārzine Aija Kīna abiem skolēniem novēlēja labu veiksmi. Viņu atbildes pārbaudījām un labojām tūlīt pēc eksāmena.

Eduards Zeltiņš Kalniņš un Kārlis Kalvāns pārbaudījumus nokārtoja ļoti labi! Par to priecājas gan bērni, gan vecāki.

Arī man pašai šis bija sava veida pārbaudījums tam, ko un kā es esmu mācījusi skolēnus astoņus gadus, vai pietiekami daudz laika esmu veltījusi vienam vai otram tematam. Paldies Norai Mičulei par piedalīšanos.

Cerēsim, ka Kārlis Kalvāns un Eduards Zeltiņš Kalniņš tieksies paplašināt un nostiprināt savas zināšanas par Latviju un latviešu kultūru.

8./9.klases skolotāja Aija Zeltiņa-Kalniņa

Eduards Zeltiņš Kalniņš (pa kreisi), Nora Mičule un Kārlis Kalvāns pēc pārbaudījuma

Nora Mičule (pa kreisi) un skolotāja Aija Zeltiņa-Kalniņa pārbauda skolēnu atbildes

Pārdomas pēc pārbaudījuma

Eduards Zeltiņš Kalniņš:

„Man pārbaudījums likās viegls, jo biju daudz mācījies. Īpaši labi veicās ģeografijā, jo esmu bijis un ceļojis Latvijā. Mazliet vairāk nācās lasīt un iemācīties par Latvijas vēsturi, īpaši par to, kas bija pirmā atmoda un jaunlatvieši. Iepriekšējos gados pētīju dažādus tematus, kas man palīdzēja saprast Latvijas vēsturi un kultūru – gan par seniem laikiem, gan par to, kā dzīvoja latvieši. Martā man bija projekts par zemnieku dzīvi Kurzemes hercogistes laikā. Pirms gada es pētīju mana vectēva bēgļu gaitas un tad tikos ar Latvijas prezidentu. Daudzko es jau zināju pirms eksāmena.”

Kārlis Kalvāns:

„Eksāmens bija viegls, bet pagāja krietns laiks, kamēr atbildēju uz visiem jautājumiem. Latviešu skolā es mācos jau 10 gadus. Visi jautājumi bija par apgūto vielu.”

Nora Mičule:

„Manuprāt, skolas beigšanas pārbaudījumi ir vajadzīgi. Tie dod bērniem sajūtu un pārliecību, ka kaut kas ir pabeigts un viņi ir ko iemācījušies. Pārbaudījums bija ļoti sastādīts un saprotams. Paldies skolotājai Aijai Zeltiņai-Kalniņai.”

Dainis Kalniņš:

„Man bija ļoti interesanti sekot, kā dēļ Eduards gatavojās eksāmenam. Tas deva iespēju atsvaidzināt arī manas zināšanas, ko biju ieguvis Aijovas latviešu skolā un Gaŗezera Vasaras vidusskolā. Mans pēdējais pārbaudījums Gaŗezera Vasaras vidusskolā bija 1986. gadā. Vislabāk man veicās latviešu valodā, par ko jāpateicas skolotājai Mirdzai Paudrupai.”

Atskats uz Losandželas latviešu skolas 2021./2022. mācību gadu

Mācību gada pēdējā skolas diena un izlaidums būs nosvinēti, kad šo lasīs, taču pirms baudām vasaras priekus, mazliet vēlētos atskatīties uz šogad skolas mācību stundās paveikto. Iepriekšējos biļetena izdevumos esam dalījušies ar pārdomām un atspoguļojuši skolas lielākos sarīkojumus, taču tagad par to, kā skolotājiem ar audzēkņiem darbs ritējis mācību stundās. Vairāki skolotāji vēlējās padalīties – kas viņu darbā ar saviem audzēkņiem paticis un izdevies, un pie kā visiem bija interesanti pakavēties, to sīkāk izzinot mācību stundās.

Skolotāja Iveta Brecko dalījās savos iespaidos darbā ar 1./3. klases audzēkņiem: „Manuprāt, visvairāk šajā mācību gadā 1./3. klases audzēkņu uzmanību un interesi piesaistīja Latvijas nacionālie simboli. Mēs apspriedām, kāpēc uz Latvijas ģerboņa attēloti lauva un grifs, kas ir īpatnējs mārītei, un kāpēc tā tika izvēlēta par Latvijas nacionālo kukaini? Kur Latvijā var atrast dzintaru, un kādi citi nosaukumi ir margrietīnai... Visjautrākais mums šķita fakts, ka Latvijas dižkoku stumbrus var mērīt ar rokās sadevušos bērnu skaitu, un Latvijas dižakmeņu lielumu – ar kaudzē sakrautiem ledusskapjiem.”

Valodas klašu skolotāja Ingrida Dženningsa pastāstīja: „Šogad jaunākajā Valodas klasē I mācījās 5 skolēni, Valodas klasē II – 6 skolēni, no kuņiem 3 šogad skolu absolvēs. Jaunākās klases audzēkņi cītīgi strādāja, lai papildinātu savu vārdu krājumu un iemācītos lasīt. Viņiem ļoti patika nodarbības par latvju rakstiem. Vecākā klase pievērsās gramatikai, un skolēniem ļoti patika mācīties par Latvijas vēsturi. Tomēr visvairāk visus interesēja runāt par olimpiādi un vērot, kā norit sacensības. Gada beigās absolventiem bija eksāmeni par Latvijas ģeografiju, vēsturi un kultūru. Apsveicam Aidanu Dženningsu, Katrīnu Strobeli un Sabrinu Jerumani ar lieliskajiem panākumiem.

Skolotāja Inese Sviķkalne par darbu ar apvienoto 4./5./6. klasi: „Pagājušais mācību gads bijis ražens un bagāts nevien visai skolai, bet arī tieši mūsu 4./5./6. klasei, gan vērtējo padarītā darba apjomu, gan gūtos iespaidus. Šogad mācību gada programmas galvenie dzinuli bija gatavošanās Zemgales un Kurzemes dienām ar pamatīgu programmu: 6 nedēļas mācījāmies par katra novada vēsturi, tradīcijām, ģeografiju, dabu, lauksaimniecību u. c. Jau otro gadu mūsu klasē izmēģinājām kaut ko jaunu – tā ir metode, kas populāra arī progresīvās mācību iestādēs ASV – mēģinājām, lai programma, cik vien iespējams, būtu veidota, vadoties no pašu skolēnu interesēm. Mācījāmies visu, bet padziļināti pievērsāmies

tikai tam, kas bērņus interesēja visvairāk. Tas palīdzēja manas klases skolēniem vairot entuziasmu un justies līdzdalīgiem mācību procesā. Rudenī nolēmām, ka Zemgales dienai gatavosim stāstījumu par slavenajiem zemgaļiem – četriem pirmajiem neatkarīgās Latvijas valsts prezidentiem. Savukārt mācoties par Kurzemi, 4./5./6. klases audzēkņus visvairāk ieinteresēja cēlās un noslēpumainās bākas, tāpēc katrs skolēns izvēlējās tuvāk iepazīt vienu no tām un padziļināti izpētīt. Pa vidu visam mani skolēni baudīja jautro tikšanos ar Lauri Reiniku un viņa dziesmām par lācēnu Ričiju Rū, gatavojās ziemas Saulgriežu svinībām, mācoties par seno latviešu ticējumiem un piedalījās dažādās lasīšanas veicināšanas programmās.

Šajā mācību gadā literatūras nodarbībās kopā ar skolēniem klasē lasījām Latvijā labi pazīstamās autore Piretas Raudas no igauņu valodas tulkoto grāmatu „Kā izglābt mazītiņo mammu”. Bērņiem katram bija savas domas par to, kas notiks nākamajā nodaļā, kas ir neredzamais zēns, kāpēc māte ir sarāvusies maziņa un kā viņu atkal dabūt lielu. Visi piedalījās dedzīgās pārrunās. Šajā grāmatā ļoti dziļas, nopietnas un svarīgas temas izklāstītas bērņiem saprotamā veidā, un visi jutās droši, runājot par lietām, kas ikdienā nav nemaz tik viegli cilājamās.

Neizvairījāmies arī no gramatikas. Taču necentos atšķetināt gramatikas likumu mudžekļus ar gaļlaicīgiem standartuzdevumiem. Tā kā bērņiem bija liela interese par Ziemas olimpiskajām spēlēm Pekinā, pati uzrakstīju gramatikas vingrinājumus, izmantoju informāciju par Latvijas olimpisko vienību un ziemas sporta veidiem. Lietojām arī programmu [Quizzes.com](https://www.quizzes.com) un citas programmas tīmekļa vietnē „Māci un mācies”. Tādējādi gramatika kļuva ja ne gluži jautra un baudāma, tad vismaz apgūstama un patīkama.

Gadu beidzām ar četrām nodarbībām, kuŗās mācījāmies par visiem četriem Latvijas nacionālajiem dabas parkiem un tur sastopamiem augiem, dzīvniekiem, putniem un dabas veidojumiem.

Ko mēs paņemsim līdzi, kad saule, okeans un vasaras brīvdienas mūs aizvilinās prom no skolas soliem? Cerams, ka gandarījumu par padarīto, prieku par kopā būšanu un par draudzībām, kas izveidojušās mūsu klasē un skolā un vēlmi atkal visiem kopā atgriezties rudenī! Vēlu svinīgu un skaistu pēdējo skolas dienu un jauku vasaru!”

No kr.: skolotāja Sanita Šūmane-Karami, absolvente Ieva Arnolda, pianists Juris Žvikovs, absolventes Māra Kīna un Evelīna Blāķe

Es pati šogad Losandželosas latviešu skolā biju ne tikai mācību pārzine, bet arī skolotāja 8. klasei, kuņā mācījās trīs daudzsološas, patīkamas, ar labu humoru apveltītas jaunietes, šī gada skolas absolventes. Kopā mācījāmies Latvijas vēsturi, lasījām vairāku pazīstamu latviešu autoru darbu fragmentus, tos iztirzājām, apgūvām gramatiku, pētījām Latvijas novadus, intervējām pianistu Juri Žvikovu, uzrunājām vairākus mūsu latviešu sabiedrībā pazīstamus un rosīgus darbiniekus, iepazīnāmies ar Latvijas aktualitātēm un pārrunājām, kas pašlaik svarīgs viņu pašu dzīvē, viņu vecumā, kad nākotnes iespējas šķiet neizsmeļamas un visi ceļi vaļā.

Vissvarīgākais ir panākt, lai nodarbībās audzēkņi vēlas piedalīties ar prieku, sajūst draudzīgu vidi, būt atklātiem, sadraudzēties un vienlaikus meklēt un pētīt savas saknes, uzzināt, kādi dzīves ceļi bijuši viņu vecākiem un vecvecākiem, kas atveduši viņus tieši uz šejieni, Losandželosu. Šajā Informācijas Biļetenā ir iespēja iepazīties ar vairāku skolas absolventu domrakstiem par savu latvietību. Mūsu klasē domrakstu veidojām kā daļu no šī pēdējā mācību gada pārbaudījuma, ko, ļoti ceru, pēc kāda laika absolventes pašas vēlēšies pārlasīt un varbūt pat papildināt. Apsveicu Māru Kīnu, Ievu Arnoldu un Evelīnu Blāķi, un vēlos pateikt, cik priecīga un pateicīga esmu par man doto iespēju strādāt un viņas visas labāk iepazīt! Gribu pieminēt, ka skolā šogad skolotāji aktīvi darbojās, mācot bērnudārza un sagatavošanas klases audzēkņus.

Skolu absolvēs 11 jaunieši, no kuriem uz savām izlaiduma svinībām nepacietīgi gaidīja viens 2021. gada absolvents un divi 2020. gada absolventi, kuŗi pagājušā gadā joprojām turpināja mācības svētdienās visa gada garumā. Paldies visai skolas saimei un skolas pārzinei Aijai Kīnai par raženu skolas gadu!

Apsveicu Losandželosas latviešu skolas šī gada absolventus un ceram viņus redzēt latviešu sabiedrībā nākotnē!

Visiem jauku un atpūtas bagātu vasaru vēlot,

Loasandželosas latviešu skolas mācību pārzine un 8. klases skolotāja Sanita Šūmane-Karami

Sveika, Latvija! Domraksts

Es gribu piedalīties ceļojumā „Sveika, Latvija!” jo vēlos pavadīt laiku kopā ar draugiem un apceļot Latviju. Ļoti ilgojos baudīt piedzīvojumus! Jauki būtu apskatīt visas pilsētas un iepazīties ar Latvijas dabu. Tiekoties ar latviešu jauniešiem, es gribu uzzināt, vai Latvijā dzīve ir savādāka nekā Amerikā. Vēlos uzzināt viņu intereses, un kā viņi dzīvo ikdienā.

Manas latviešu valodas zināšanas, manuprāt, ir labas. Mājās mēs runājam latviski. Es arī mācos Gaŗezera Vasaras vidusskolā un esmu absolvējis Losandželosas latviešu skolu. Šogad latviešu skolā esmu brīvprātīgais

asistents, palīdzu dziedāšanas stundās. Bieži pie mums ciemojas man vecmāmiņa un ar mums runā tikai latviski. Latviešu valoda man ir svarīga, jo tas ir pamats mūsu latvietībai un mūsu tautai. Bez tās nebūtu, piemēram, Gaŗezera Vasaras vidusskolas un daudz kā cita. Es gribu, lai man ir laba latviešu valoda, lai es varētu sarunāties ar latviešiem Latvijā. Pēc divdesmit gadiem ceru dzīvot Čikagā, Ilinojas pavalstī. Es vēl nezinu, ko gribu dzīvē darīt, bet drīz man tas būs jāizdomā! Es paredzu, ka runāšu latviski un, ja man būs bērni, es arī ar viņiem runāšu latviski. Palikšu latviešu sabiedrībā, apmeklēšu sarīkojumus un katru vasaru kādu laiku pavadīšu Gaŗezērā. Es vēlos, lai manu bērnu pirmā valoda ir latviešu. Es gribētu apprecēties ar latvieti, lai mājās varam runāt latviski un saglabāt mūsu skaisto valodu. Ar lielu nepacietību gaidu ceļojumu „Sveika, Latvija!”.

Krišs Kīns
2022. gada 15. aprīlī

ALA novērtē skolotāju nesavtīgo darbu

Amerikas latviešu apvienības Izglītības nozare, ko pašlaik vada Elisa Freimane, šogad īpaši ir piedomājusi par pateicības apliecināšanu ārzemju latviešu skolu skolotājiem, lai pateiktos par uzņēmību, ka viņi, neskatoties uz pandēmijas radītājiem apstākļiem pēdējos gados un nezaudēdami entuziasmu, turpinājuši izglītojošo darbu nedēļas nogales skolās. ALA Izglītības nozares vadītāja katram skolotājam bija sagatavojusi un elektroniski atsūtījusi Atzinības rakstu.

Losandželosas latviešu skolas pārzine Aija Kīna un mācību pārzine Sanita Šūmane-Karami izdrukāja Atzinības rakstus un ar ALAs Izglītības nozares atbalstu sarūpēja dāvaniņas un cienastu skolotāju saimei. Tas bija paredzēts kā pārsteigums un netika izpausts, līdz skolotāji tika aicināti ierasties DK latviešu biedrības telpā. Liels bija visu skolotāju pārsteigums, redzot, ka skaisti saklātais kafijas galds ar svecēm paredzēts tieši viņiem, ka skolas audzēkņiem pēc dejošanas mēģinājumiem būs

iespēja noskatīties filmu un ka skolēnus pieskatīs vecāki. Visi todien skolā esošie skolotāji varēja uz mirkli izbaudīt kopības sajūtu, kafiju, kādu našķi un nesteidzīgi patērzēt ar kādu savu kolēģi. Tas bija nepieciešams, īpašs, patīkamā noskaņā pavadīts mirklis, kas visus saliedēja, un ikviens noteikti sajūtās gandarīts par savu devumu skolai. Vēlāk skolotāju īsziņās bija lasāmi pateicības vārdi: „Tas bija ļoti jauki! Varēja būt ilgāk!”, „Mums visiem bija tik neaizmirstama vienotības sajūta!”, „Liels paldies, tas gan bija pārsteigums!”, „Bija jauki pasēdēt, patērzēt un iebaudīt ko gardu! Paldies visiem par milzīgo darbu!”

Tā tad – šādi mirkli ir jārada mums pašiem sev biežāk, jo – „Ko sēsi, to pļausi!”

Losandželosas skolas saime pateicas ALAs Izglītības nozarei par īpašo dāvanu skolotājiem un par pašu ideju tādu mirkli radīt!

Losandželosas latviešu skolas vadība

Iveta Brecko, Elsa Brecko, Aija Zeltiņa-Kalniņa, Ance Levine, Inese Sviķkalne, Ingrīda Dženninga, Sanita Šūmane-Karami, Kristīne Urena, Aija Kīna; aizmugurē: Aleks Dankers, Ēriks Kīns, Mārtiņš Leikarts ar dēlu Frederiku

DK LB valdes sēde 2022. gada 11. maijā klātienē un Zoom

Sēdē piedalījās: Juris Bunķis, Dace Dābola-Reimane, Inguna Galviņa, Aivars Jerumanis, Aija Kīna, Diāna Matura, Nora Mičule, Ivars Mičulis, Dāvis Reins, Inese Sviķkalne, Sanita Šūmane-Karami, Jānis Taube, Aija Zeltiņa-Kalniņa, Juris Zinbergs.

Ivars Mičulis atklāja DK LB valdes sēdi plkst. 7:38 un atgādināja, ka iepriekšējās, 13. aprīļa sēdes protokolu sekretāre Aija Zeltiņa-Kalniņa visiem bija laikus izsūtījusi. Sēdes dalībniekiem papildinājumu protokolam nebija, to pieņēma bez iebildumiem.

Ivars Mičulis nolasīja DK LB valdei atsūtītās Latvijas Republikas Ārlietu ministrijas parlamentārās sekretāres Zandas Lukaševičas-Kalniņas un goda konsula Juŗa Buņķa pateicības vēstules par *Spotlight Latvia* dalībnieku uzņemšanu.

Biedrības grāmatvedis Jānis Taube lūdza Inesei Sviķkalnei atskaiti par Baltā galdauta sarīkojumu 1. maijā. Inese Sviķkalne ipastāstīja, ka sarīkojums bija veiksmīgs un pateicās visiem rīkotājiem un ziedotājiem.

Sarīkojumā piedalījās 63 pieaugušie, 11 jaunieši un 10 bērni.

Sarīkojuma ienākumi sedza izdevumus: iztērēts \$1585.02, ienākumi no ieejas maksām – \$1970.00, tādējādi peļņa ir \$384.98.

Dziesmu grāmatas „Losandželosa dzied” izdošanai nepieciešamos \$210.00 ziedoja goda konsuls Juris Bunķis.

Sarīkojuma laikā Ukrainas atbalstam apmeklētāji papildus ziedojuši \$625.00. Ineses Sviķkalnes draugi vēl ziedojuši \$540.00. Kopumā saziedots \$1,165.00.

Ivars Mičulis sirsnīgi pateicās Baltā galdauta

svētku rīcības komitejai – Inesei Sviķkalnei, Aijai Kīnai, Sanitai Šūmane-Karami un visiem palīgiem.

Inese Sviķkalne parādīja saktas, ko biedrība dāvinās skolas absolventiem izlaiduma dienā. Jānis Taube apstiprināja, ka rotkalim nosūtīts čeks par darbu un materiāliem.

Saņemti divi iesniegumi piešķirt stipendiju: Aija un Dainis Kalniņi lūdz piešķirt stipendiju Eduardam Kalniņam, lai viņš varētu piedalīties 3x3 nometnē Bērzainē, Vācijā.

Līga Sviksa lūdz piešķirt stipendiju dēliem Hugo un Helmūtam vasaras nometnei Katskiļos.

Valde nolēma stipendijas piešķirt.

Ivars Mičulis atgādināja, ka 4. jūnijā biedrības telpā namā būs iespēja noskatīties operu „Hamlets” un 19. jūnijā DK latviešu ev. lut. draudze kopā ar igauņu draudzi rīkos 1941. gada 14. jūnijā uz Sibīriju aizvesto piemiņas dievkalpojumu. Diemžēl Jāņu rīkošanai neviens nav pieteicies.

Ivars Mičulis ziņoja, ka 1. oktobrī būs Saeimas vēlēšanas, vēlēšanu iecirknis namā darbosies no plkst. 8.00-24:00 un lūdza pieteikties četrus vēlēšanas iecirkņa komisijas locekļu kandidātus.

Aivars Jerumanis ziņoja, ka notiks nama uzkopšana, tiks notīrīti zirnekļu tīkli pie griestu lampām; drīzumā Atis Blāķis un Valdis Volkovskis remontēs lejas (mazo) virtuvi, nomainīs izlietni, grīdas segumu, kā arī griestu lūku.

DK LB biedru kopsapulce plānota 16. oktobrī.

Sēdi beidza plkst.9:27.

Sekretāre Aija Zeltiņa-Kalniņa

Pateicība

„Vēlos vēlreiz no sirds pateikties par silto uzņemšanu 31. martā un 2. aprīlī, iespēju tikties un uzrunāt Dienvidkalifornijas latviešus. Ik reizi, tiekoties ar ASV dzīvojošajiem tautiešiem, ar gandarījumu novērtēju jūsu degsmi un apņēmību, caur gadu desmitiem saglabājot latviešu valodu un kultūru, nenogurstoši kopjot latviešu tradīcijas un stāvēt Latvijas neatkarības sardzē. Viesojoties jūsu namā, patiesi izjutu to sirds siltumu un to lielo enerģiju, kas strāvo no jums, un ar kādu mēs visi, lielais viesu pulks no Latvijas, tikām uzņemti.

Sarežģītajā ģeopolitiskajā situācijā pasaulē, kad Krievija īsteno nežēlīgu un postošu karu pret Ukrainu, iznīcinot miermīlīgos civiliedzīvotājus, visa demokrātiskā pasaule ir apvienojusies, lai paustu atbalstu Ukrainai un apturētu agresoru. Paldies ikvienam no jums par

dalību protesta akcijās un ziedotajiem līdzekļiem Ukrainas atbalstam.

Latvijai ir sāpīga vēsturiskā pieredze, kas savulaik noveda pie valsts neatkarības zaudēšanas un latviešu izkaisītības plašajā pasaulē, tādēļ tagad kā nekad iepriekš ir svarīgi saglabāt savu latvisko identitāti un piederības sajūtu Latvijai. Būt vienotiem un veicināt pilsonisko un politisko līdzdalību, stāvēt sardzē par Latvijas valsti, ir mūsu visu kopīgs uzdevums.

Novēlu Jums personīgi un visiem Dienvidkalifornijas latviešiem spēku, izturību un iedvesmu, saglabājot latvietību un stiprinot saikni ar Latviju arī turpmāk!”

Latvijas Republikas Ārlietu ministrijas parlamentārā sekretāre Zanda Kalniņa-Lukaševica

Lasījām, lasām un lasīsim

„Kārtējais mācību gads latviešu skolā tuvojas beigām. Pirms vasaras brīvdienām vēl ir mazliet laiks izvērtēt paveikto un plānot jauno.

2022. gada 15. februārī beidzās Latvijas Nacionālās bibliotēkas (LNB) 2021. gada jūnijā uzsāktā lasīšanas veicināšanas programma „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija”, kurā piedalījās arī Losandželosas latviešu skolas lieli un mazi lasītāji. Šī programma ir vēl viena lieliska iespēja mūsu skolas audzēkņiem iepazīties ar jaunākajiem latviešu autoru un tulkotajiem darbiem. LNB lasītājiem Latvijā un ārzemju latviešu centriem ārpus Latvijas ik gadus dāvina rūpīgi izvēlētas grāmatas apmēram \$250 vērtībā. Pēdējos gados pat grāmatu sūtījumu uz ārzemēm apmaksā Latvijas iedzīvotāji. Šāds vērtīgs dāvinājums uzliek lielu atbildību saņēmējiem un protams, arī man, programmas vadītājai. Varu lepoties, ka lasītāji Losandželosā ar lielu apņēmību ir cītīgi piedalījušies Bērnu žūrijas programmā sešus gadus. Īpaši jāuzslavē Arnoldu, Kalvānu un Zeltiņu-Kalniņu ģimenes, kas ar savām atvasēm bijušas uzticīgas Bērnu žūrijas programmai kopš tās iepazīstināšanas 2016. gadā. Mazie lasītāji – Ieva Arnolda, Eduards Zeltiņš-Kalniņš un Kārlis Kalvāns pirms sešiem gadiem uzsāka ceļojumu grāmatu pasaulē lasītāju vecumgrupā „9+”, un tagad ir jaunieši, kuŗus interesē grāmatas par nopietnākām temām. Šie bērni ir kļuvuši par labu paraugu saviem brāļiem un māsām, kā arī citiem šīs programmas lasītājiem. Ceru, ka absolvējot latviešu skolu, viņiem aizvien būs interese piedalīties Jauniešu žūrijas 15+ vecumgrupā.

Atskatoties uz ‘21. gada lasīšanas sezonu, jāuzteic, ka ar lielu apņemšanos programmai reģistrējās 17 lasītāji – vecāki, kuŗi lasa kopā ar maziem bērniem; bērni un jaunieši, kuŗi lasa patstāvīgi, un pieaugušie. Ārzemju latviešu bērniem piedalīšanās noteikumi ir atvieglināti. Taču daži bērni lasīšanu bija sākuši jau 2021. gada jūnijā un cītīgi izlasīja visas savam vecumam paredzētās grāmatas līdz pat projekta pēdējai dienai. Tādējādi viņi lasīšanā neatpalika un lasītprasmē varēja mēroties ar līdzaudžiem Latvijā. Ikviens no mūsu dalībniekiem ir pelnījis atzinību par centību un lielo gribasspēku.

Lai kaut mazliet atbalstītu un iepriecinātu mūsu lasītājus par viņu lielo apņēmību un izturību, man, programmas vadītājai, bija gandarījums uzdāvināt no Latvijas pasūtīnātas košas grāmatzīmes ar Lielvārdes jostas rakstu un Kurzemes cimdu un zeķu rakstiem. Iespējams, šīs grāmatzīmes atradīs vietīnu nākamās Bērnu žūrijas kolekcijas grāmatīnā, kā arī atgādinās par aizvadītajām novadu dienām latviešu skolā.

Pateicību par piedalīšanos 2021. gada lasīšanas sezonā saņēma: (no kr. priekšā) Tomass Stedmens, Anna Arnolda, Tomass Kalniņš; aizmugurē: Kārlis Kalvāns, Inese Sviķkalne, Ieva Arnolda, Mikus Arnolds, Eduards un Aija Zeltiņi-Kalniņi

Pateicību par centīgu lasīšanu, ieguldīto darbu un izlasīto novērtēšanu šogad saņēma: 5+ vecumgrupā: Laura Lange un māmiņa Ligita Lange; Tomass Stedmens un māmiņa Ilze Stedmene; Tomass Zeltiņš-Kalniņš, viņš uzsāka programmu, lasot kopā ar māmiņu, bet pabeidza viens pats!

9+ un 11+ vecumgrupās: Anna Arnolda, Nikols Leikarts, Mikus Arnolds, Eduards Zeltiņš-Kalniņš, Kārlis Kalvāns. 15+ grupā: Ieva Arnolda.

Vecāku žūrija: Aija Zeltiņa-Kalniņa, Inese Sviķkalne, Iveta Brecko. Paldies Kaļiņu-Zemjāņu ģimenei un Katrīnai Sonveinai par mēģinājumu. Nākamreiz noteikti izdosies atrast labu lasāmvielu.

Mūsu lasītājiem šosezon vismiļākās grāmatīņas bija „Tuk-tuk”, „Pagalma enciklopēdija”, „36 un 6 kaķi”, „Pakss”, „Bēguļi”, „Meitene”, „Upe” un „Lojālitate”.

LNB Bērnu literatūras centra galvenā bibliotēkāre Ilze Ramba priecājās par mūsu lasītāju videosveicienu, ko pārraidīja Latvijā, LNB rīkotajos „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija” noslēguma sarīkojumā – „Lielie lasīšanas svētki”: „*Fantastiski, liels, liels paldies par tik jauko, sirsnīgo, sirdi sildošo sveicienu! Šādus video redzot, pozitīvi uzlādējamies jaunajai Bērnu žūrijai un saprotam, kādēļ mēs visi kopā to darām!*”

Turpināsim visi kopā lasīt grāmatas, tiksīmies pārrunās ar grāmatu draugiem gan Dienvidkalifornijā, gan Latvijā! Veiksmīgu sadarbību jaunajā sezonā!

Lai saulaina un piedzīvojumiem bagāta vasara!

**Skolotāja un BJVŽ vadītāja Losandželosā
Aija Zeltiņa-Kalniņa**

Izlaidums Losandželas latviešu skolā

Absolventu vecāki bija izrotājuši zāli, tā atgādināja Latvijas bērzu birzi, bija manāmi ozolu zari ar tik pazīstamā Dievzemītes ozola lapām. Balti, izgaismoti burti skatuves priekšā, balonu virtenes, milzīga balonu kaudze tīklā virs skatuves tuvu griestiem gaidīja mirkli, lai veltos pāri absolventiem. Uz skatuves zeltaini goda krēsli, zālē – balti ar lentēm, un balti klāti galdi – ģimenes lielajai dienai bija godam sagatavojušās.

Sarīkojuma sākumā tika ienests karogs, dziedāta Latvijas un ASV himna, skolas pārzine Aija Kīna teica svinīgu uzrunu, kas lika vecākiem, vecvecākiem un visai skolas saimei apjaust savu ieguldījumu absolventu latviskā izglītībā. Visi dziedāja dziesmu „Dar’ man, tēvis, pastaliņas”, tad skatuves priekšā priekšā nostājās bērnodārza audzēkņi un dziedāja „Maziņš lācīt’s Pūks”. Mazuļi ar rotaļu lācīšiem atgādināja, ka reiz katrs absolvents bijis tikpat mazs un skolas gaitas uzsācis mazliet bikls, nenolaižot skatienu no māmiņas un vēl neapjaušot, ka pēc gadiem arī viņi sēdēs zeltītos krēslos uz skatuves. Simbolisks gals un sākums...

Skolas koris dziedāja Imanta Kalniņa skaisto „Fināla dziesmu”, labāk pazīstamu kā „Piena ceļš” – par mazo Sprīdīti, kas meklē Laimes zemi, un ceļš viņu tur arī aizved, bet Laimes zeme izrādās paša Sprīdīša mājas, no kužām viņš reiz devies pasaulē. Dejā „Jautrās dzirnas” piedalījās visi absolventi, izņemot tos trīs, kuŗi šogad skolā nemācījās. Straujā deja apliecināja audzēkņu dejošanas prasmi un radīja priecīgu noskaņojumu. Dejojāji virpuļoja, lēca polku un griezās ap savu asi, piesita kājas un plaukšķināja, deja priecēja acis un sirdis.

Skolotāji, izsniedzot skolas audzēkņiem liecības, apsveica viņus par paveikto. Absolventu klašu skolotājas iepazīstināja ar saviem audzēkņiem, savukārt absolventi pateicās ģimenei. Vairāki jaunieši pieteicās nākt rudenī uz skolu un palīdzēt mācīt jaunākos skolas audzēkņus, citi apņēmas absolvēt Gaŗezera Vasaras vidusskolu, daži solījās iesaistīties latviešu sabiedriskajā darbā. Katrs absolvents saņēma apliecību par skolas absolvēšanu,

skolas dāvanu – fotoalbumu, Dienvidkalifornijas latviešu biedrība dāvināja īpaši absolventiem kaldinātas sudraba saktas ar iegravētu absolvēšanas gadu un burtiem DK LB, kas vienmēr atgādinās par šo skaisto dāvanu, kad viņi apvilks latvieša goda drānas

Skolas mācību pārzine dāvināja naudas balvu tiem absolventiem, kuŗi šajā pavasarī piedalījās Amerikas latviešu apvienības Rumaka lasīšanas sacensībās un, lai būtu apaļa summa, skola deva savu ārtavu papildus ALAs piešķirtajām balvām. Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudze dāvināja ielogotu Tēvreizi, Daugavas Vanagu apvienība apsveica absolventus un aicināja pieiekties stipendijām turpmākai latviskai izglītībai. Sirsnīgu uzrunu teica latviešu nama pārvaldes priekšnieks. Vanadzē dāvināja grāmatu „Profesora J. Endzelīna atbildes”, absolventu agrākā skolotāja Dziesma Teterē atsūtīja apsveikumu un ziedojumu skolas darbībai. Apsveikumu atsūtīja Dienvidkalifornijas tautasdeju kopa „Perkonītis” un ALAS Izglītības nozares vadītāja.

Absolventi sirsnīgi apsveica skolotājus un uzdāvināja puķes. Dāvanas skolotājiem bija sagādājuši Blāķu ģimene: pašdarinātas, īpašā tehnikā austas segas, dāvanu kartes. Paldies visiem par dāsnumu un mīlestību! Skolas saime un viesi pateicās skolas pārzinei Aijai Kīnai par entuziasmu, pozitīvo enerģiju, uzņēmību un ziedoto laiku.

Paldies skolas grāmatvedei Inesei Sviķkalnei par viņas lielo darbu, precīzo līdzekļu izlietojuma uzskaiti, vai tie būtu skolas sarīkojuma izdevumi, skolai nepieciešamā iegāde vai izlaiduma budžets.

Absolventi saņēma puķes, fotografējās un kopā ar citiem, mūzikai skanot, turpināja saviesīgo pēcpusdienu pie cienastu galda.

Pateicos visiem, kuŗi plānoja, rīkoja un gādāja, lai mēs visi kopā ar lepnumu par padarīto varētu priecāties un baudīt šo svētku dienu.

**Losandželas latviešu skolas mācību pārzine
Sanita Šūmane-Karami**

Līdz rudenim nav tālu...

„Latvijas Nacionālās bibliotēkas (LNB) izveidotā un vadītā lasīšanas veicināšanas programma „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija” darbojas jau 22. gadu. Šogad katrai vecumgrupai ir septiņas grāmatas, „Vecāku žūrijas” kolekcijā – piecas.

Jaunajā 2022. gada kolekcijā ir 33 grāmatas no 10 izdevniecībām, 15 grāmatas ir oriģinālliteratūras darbi. Bērnu literatūrā šogad debitē Rebeka Lukošus, Ilze Skrastiņa un Žanete Lazdovska. Kolekcijā iekļauti jau zināmu un iemīļotu bērnu un jauniešu grāmatu autoru darbi. Jaunajā kolekcijā šogad ir 18 tulkoti darbi no 11 valodām. Piedāvātā kolekcija ir piemērota dažādiem lasītāju līmeņiem un saturiski ļoti daudzveidīga.

Rakstnieki rakstījuši par mūsdienīgām temām – tīmekli, Zoom, ko drīkst publiskot un ko nedrīkst. Aizvien aktuālas ir temas par attiecībām ar vecvecākiem, vecākiem, kā pārdzīvot zaudējumu, par uzticēšanos, atbildību, cerību un pieaugšanu.

Lasīšanas programmā „Lasi un vērtē ‘22’” aicināti piedalīties ikviens! Grāmatu kolekciju Latvijas bibliotēkām, latviešu sabiedriskajiem centriem un latviešu skolām ārpus Latvijas dāvā Latvijas Nacionālā Bibliotēka un LR Kultūras ministrija.

No septembra būs iespēja kļūt par lasītāju pulciņa dalībnieku, kopā lasīt un lasīto pārrunāt, kā arī piedalīties dažādās lasīšanas veicināšanas nodarbībās un kļūt par programmas atbalstītāju.

Nepalaidiet garām šo izdevību un reģistrējieties jau tagad!

Kopā izplānosim grāmatu saņemšanu un apmaiņu: latviesuskola1950@gmail.com

Lūdz sūtīt grāmatas

Līgatnes kultūras un atpūtas centra **ZEIT** vienība un **ZEIT** izveidotājs **MARGERS ZEITMANIS** aicina trimdā izdotās grāmatas sūtīt uz Līgatni. Plānots izveidot pievilcīgu kafejnīcu/lasītavu/izstāžu zāli, kur ārvalstīs izdotā latviešu literatūra būs visiem pieejama patīkamā gaistonē.

Adrese: Gaujas iela 4 Līgatne, LV 4110
Ja nepieciešams, var apmaksāt pasta izdevumus.

E-pasta adrese saziņai: info@zeit.lv

Labākās grāmatas

„Bērnu žūrijā ‘21’ pirmo vietu es piešķīru grāmatai „Tuk-tuk!”. Es pats to izlasīju! Otro un trešo vietu piešķīru divām grāmatām par kaķiem – „Pagalma enciklopēdija” un „36 un 6 kaķi”. Man patīk lasīt grāmatas par dzīvniekiem, īpaši par kaķīšiem. Mana vismīļākā grāmata, ko man māmiņa izlasīja, ir „Čomiņš”. To sarakstīja Dzintars Tilaks. Čomiņš ir kaķītis, kas no Liepājas dodas uz savām mājām Rīgā. Ceļā ar viņu notiek daudzas sliktas lietas, bet viņš izdzīvo. Man nepatika, ka slikti puikas šāva ar *kaķeni* uz Čomiņu. Bija arī labi cilvēki, kuŗi Čomiņam palīdzēja. Kāda bērna tētis nocēla Čomiņu no koka, jo kaķītis pats nevarēja vairs tikt lejā.

Es piedalījos Rumaka lasīšanas sacensībās. Pats izlasīju Evijas Gulbes grāmatu „Bizbizmāsiņa”, Jorgena Klevina „Jēkabs un Joakims”, Lotes Vilmas Vītiņas „Dzejnieks un smarža”, kā arī – Tuk-Tuk”, „Ola, kas negribēja krāsoties”, divas grāmatas par Runci Punci, trīs grāmatas par lācīti Duglasu, 10 tautasdziesmas par jūru un zvejniekiem, plāno pankūku recepti, „Bize un Neguļa” un vēl citas grāmatas.

Man patīk tautasdziesma „Jūras māte man vaicāja”, tāpēc uzzīmēju zvejnieku, kas zvejo zivis

Māmiņa un tētis man lasīja piecas biezas grāmatas par nindzju Timiju un viņa piedzīvojumiem. Timijs ir kaķis, kas pārgērbjas par nindzju. Viņš un viņa draugi paveic daudz labu darbu.

Es lasu tās pašas grāmatas, ko izlasījis mans brālis, kad viņš gāja latviešu skolā 1. klasē.

Man patika lasīt plūdmalē, kad sēdēju glābēju krēslā.

Tomass Zeltniš-Kalniņš

Anita Mellepe

Kā atauga „brīvības galvas” abpus okeanam...

Maija sākumā man daudz domāt lika Pāvila Brūvera grāmata „Visaugstākā patvērumā” un režisores Māras Pelēces filma „Valiant! Brauciens uz brīvu Latviju”, kuŗas galvenais varonis ir Juris Bļodnieks. Filmas veidotāji anotācijā raksta, ka tas ir „iedvesmojošs stāsts par trimdas latviešu jauniešu izdomu, trakulīgumu, drosmi un nacionālpatriotisko stāju, organizējot pretošanās akcijas XX gadsimta 80. gados, lai nemītīgi atgādinātu pasaules valstu valdībām, ka Latvija ir okupēta, nevis brīvprātīgi iestājusies PSRS”.

Tikpat lakoniski varētu raksturot Brūvera grāmatas varoņus, tikai viņi darbojās jau XX gadsimta 70. gados un Latvijas PSR, kur cilvēki dzīvoja baiļu miglājā.

Katrs mēs sirdī nesam kādu leģendu, ko pamats uzskatīt par patiesību. Mans tēvs, leģionārs, no kuŗa atgriezās dzīvs un pat bez ievainojumiem, jo māte viņam drēbēs bija iešuvusi papīra strēmeli ar Bībeles 91. psalma vēstījumu. Pāvila Brūvera grāmata mani visupirms piesaistīja ar nosaukumu, ņemtu tieši no šī paša psalma: VISAUGSTĀKĀ PATVĒRUMĀ. Grāmatas autoru labi raksturo arī abu vāku attēli: sirms smaidīgs vīrietis ar bīskapa krustu, vijoli un motobraucēja ādas jakā...

Pāvila Brūvera vārdu pirmoreiz dzirdēju no dzejnieka Māŗa Čaklā, viņš aktīvi darbojās „Radio Brīvā Eiropa”. Manuprāt, pat Māŗis Čaklais būtu pārsteigts, uzzinot par cienījamā žurnālista dzīves tālākiem pavērsieniem. Padomju varai nelojāls kopš bērnības, ar gadiem – pārliecināts disidents – Pāvils savā dzimtā nebūt nebija vienīgais „baltais zvirbulis”, viņa padomdevējs allaŗ bijis vecākais brālis Olafs, bet ar laiku arī izsūtījumu izcietušais tēvs. Viņš Pāvila pretpadomju centienus bērnībā bija spiests pat slāpēt.

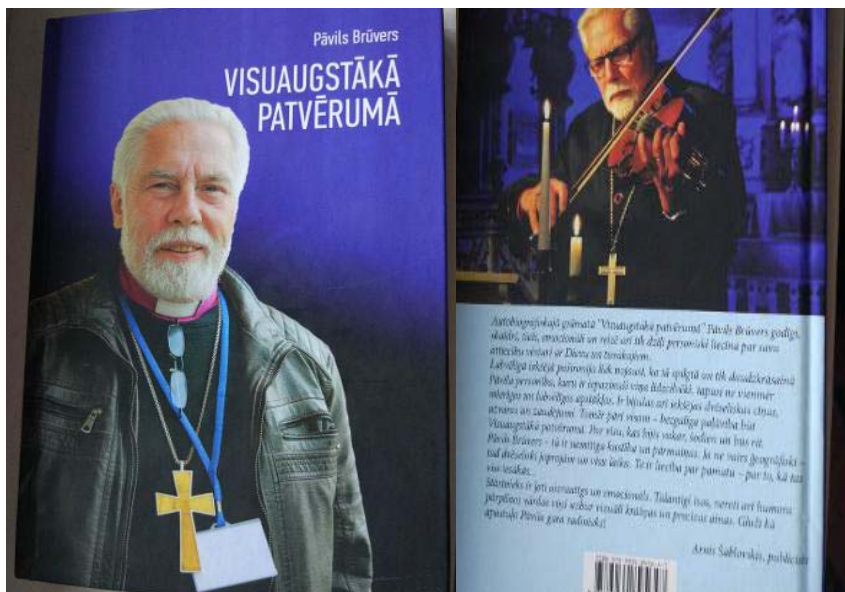
„Iedrošināti no atbalsta Rietumos, 1974. gada vasarā mēs nolēmām uzsākt sistematisku pretestības darbu padomju režīmam. Šim nolūkam izveidojām organizāciju, ko nosaucām par Latvijas Neatkarības kustību jeb LNK. Sākotnēji tajā bijām vien pieci biedri – Olafs, mūsu tēvs, Olafa draugs Valdis Pogulis, Edmunds Cirvelis un es. Rudenī mums pievienojās Rita Levalde, manas mamma jaunības draudzenes Frīdas meita.”
(Šeit un turpmāk citāti no Pāvila Brūvera grāmatas kursīvā – A. M.)

Tur, kur saduŗas nesamierināmas ideoloģijas, gluŗi kā upju satekā, sakuŗas netīras putas. No tādām nebija pargāts arī Pāvils Brūvers, jo Atmoda, kuŗas laikā Pāvils jau strādāja Bonnā, nesa līdzi arī sāpīgas atmiņas:

„Saņēmu informāciju gan no saviem senajiem LNK un Gaismas Akcijas draugiem, gan no jaunajiem dažādu organizāciju un kustību ļaudīm.(..) Nepagāja ilgs laiks, kad sāku no Latvijas saņemt pretrunīgu informāciju, nereti arī tādu, kas viena otru noliedz un pat apkaŗo.(..) Latviešu trimdas vadības politiķa tobrīd bija atbalstīt, viņuprāt, visietekmīgāko un labāk organizēto pretestības spēku Latvijā, kamēr pārējās grupas un organizācijas ignorēt. Tā kā kontakti ar pretestības kustības ļaudīm Latvijā galvenokārt bija caur mūsu redakciju, es saņēmu spēcīgu spiedienu no abām pusēm savos raidījumos izmantot vienīgi tos materiālus, kas atbilstu šai politiķai. Es nebiju gatavs tādām spiedienam pakļauties. Mani samērā drīz sāka apsūdzēt Latvijas neatkarības centienu sabotēšanā un sadarbībā ar čeku.(..) Pamatojoties uz šīm atziņām, daŗi trimdas vadības pārstāvji Vašingtonā centās panākt manu atlaišanu no darba radio, bet, paldies Dievam, „Radio Brīvā Eiropa” vadītāji saprata, ka apsūdzības pret mani ir politiski motīvētas, un mani atstāja darbā.(..) Kopš tā laika man vairs netika uzticēts veidot programmas par notikumiem Latvijā.”

Tas, ka 1976. gadā Pāvils Brūvers ar jauno sieviņu Ritu tika izraidīti no PSRS, turklāt uz Rietumvāciju, bija vairāku apstākļu sakritība. Pie tā sīkāk nepakavēšos, interesenti šos faktus grāmatā atradīs paši. Savās pārdomās gribu izcelt citus faktus. Piemēram, skaidri saprotams, ka Brūveri uz ārzemēm nerāvās nesalīdzināmi labākas materiālās dzīves dēļ.

„Pirmās dienas Bonnā pagāja kā sapnī, bija fantastiska brīvības sajūta – vari justies droši, vari iet, kur gribi, darīt, ko gribi, runāt, ko gribi. Īpaši savīļņoja tas, ka Paula Kļaviņu ģimenes

mastā plīvoja Latvijas sarkanbaltsarkanais karogs. (..) Drīz pie tā visa pieradu kā pie ikdienas un mani aizvien stiprāk sāka urdīt vēlēšanās sākt kaut ko nopietnu darīt. (..)

Lai gan Brūveri samērā bieži tikās ar trimdas latviešiem, tika intervēti radiatorārdījumos, rakstīja pārdomas latviešu laikrakstiem, Pāvils kļuva arvien nervozāks – kā lauva krātiņā. Brālis Daniels jau dzīvoja VFR un reiz viņa dzīvoklī „**šo vientulības brīdī centos izmantot, lai kaut cik sakoptu domas un atrastu atbildi uz ilgstoši gruzdošu jautājumu, ko lai es daru? Lai arī kā centos, nekādas jaunas atziņas neguvu, un tas mani dzina izmisumā. Staigāju pa dzīvokli no viena gala uz otru kā toreiz čekas kamerā. Man šķita, ka tur jutos labāk – tur es vismaz sajutu savu vietu, apzinājos savu uzdevumu, tur varēju kaut kā prognozēt arī nākotni.**”

Atbildi grāmatas autors ietvēris šīs nelielās nodaļas virsrakstā „**Aplej puķes!**” Jā, politiskais bēglis ne tikai padzirdināja visus dzīvoklī esošos istabas augus, bet tieši tad nonāca pie secinājumu, ka ar vispārēju brīvību vien dzīvē nekas nemainās: „**...jāizbeidz sapņot par kaut kādām gaisa pilīm, un jāsāk iekārtot dzīvi no pamatiem – jāatrod darbs, jāiekārto pašiem sava dzīvesvieta, ja iespējams, jāturpina studijas.**”

Tā arī notika. Dzīve sīta augstu vilni: Pāvils uzrakstīja un kopā ar Ritu pašu spēkiem izdeva grāmatu „**Kā rodas disidenti**”, turpināja medicīnas studijas, strādāja slimnīcā; tad negaidīti tika uzaicināts un ilgu gadus strādāja jau pieminētajā radio redakcijā, ar ko kopā vēlāk pārcēlās uz dzīvi Prāgā. Kā gluži jauns posms, bet ar dziļu sakni, viņa dzīvē ienāca teoloģijas studijas un kalpošana Minchenes draudzē. Dzīves bagātā koka galotnē

kā loģisks risinājums bija pārcelšanās uz dzīvi Latvijā, un arīdzan te jāpiedzīvo jauni negaidīti pavērsieni – piedāvājums pēc nelielas pieredzes Baznīcas dzīvē – kļūt par archibīskapa Jāņa Vanaga vietnieku, vēlāk – tikt ievēlētam par Liepājas diecēzes bīskapu.

Visās dzīves gaitās Pāvils pašreizējai balstīja dzīvesbiedre Rita, bet viņas dzīves ceļš diemžēl 2017. gadā beidzās. Viņa noteikti vienmēr bija pirmā, kam Pāvils detalizēti izstāstīja ne tikai savus nodomus, bet arī krāsainos, jau no bērnības patiešām zīmīgos sapņus. Brūveru vecāku aizsāktā dzimta (sešu bērnu pulkā Pāvils ir jaunākais) ir ļoti kupla – Pāvila 1986. gadā dzimušais vecākais dēls ir Andreja un Aleksandras 42. mazbērns. Ģimene bieži mainījusi dzīvesvietu, un tās locekļiem ir dažādi talanti. Pa to visu var uzzināt grāmatā, tajā ir arī daudz fotografiju.

Pāvils Brūvers Latvijā ir no jauna stipri ieaudzis, viņu gaida daudzos dzimtenes dievnamos, arī Limbažu ev. lut. draudzē. Ar lielu sirds siltumu grāmatas izdošanas un tautā vešanas projektu saskaņoja limbažniece **Ingrīda Briede**.

Abi šie dokumentārdarbi, grāmata un filma, lieliski viens otru papildina. Jo – jaunu cilvēku brīvības centieni ir kā pēkšņi sabangota jūra – patiesa un nevaldāma. Tas ir spēks un lepnums, ka arī daži cilvēki var panākt ļoti daudz. Un labi, ja viņi tic un viņiem laimējas būt – Visaugstākā patvērumā. Tas laiks, ko izdzīvoja filmas un grāmatas varoņi, tiešām bija kā „jaunu galvu ataugšana” abpus okeanam. Brīvības cīņiņū nopelniem nav un, cerams, nebūs noilguma, šie fakti tikai ik pa laikam jāatgādina un jāatsvaidzina!

Lūdz palīdzību un atbalstu

Esmu sporta skolotājs un riteņbraucējs. Jau vairākus gadus nodarbojos ar *Ultra* riteņbraukšanu. Šogad notiks *Red Bull Transsiberian Extreme* (Krievijā), taču mana pārlicība neļauj piedalīties sacensībās valstī, kas uzbrūk citai tautai. Par laimi man radās iespēja piedalīties sacensībās *Race Across America*. RAAM sacīkstes vienmēr bijis mans sapnis, un tagad tas ir reāls, esam veiksmīgi savākuši dalības maksu un reģistrējušies, bet vēl ir vairākas vajadzības: 1. kempers; 2. minivans; 3. apmešanās vieta pirms sacensībām Ošensaidā (Oceanside). Bez pavadtransporta sacensībās nav atļauts piedalīties. Laika periods ir no 8. jūnija līdz 28. jūnijam. Ļoti ceru uz tautiešu palīdzību un varbūt kāds vietējais vēlētos pievienoties, lai mums veiksmīgāk izdodas sasniegt finišu. Informācija par mani: <https://www.raamrace.org/>
<https://youtu.be/UdqfPZxUMc>
<https://youtu.be/p8CVRJC-78s>

Arvis Sprude (arvis.sprude@inbox.lv)

Tālrunis: +371 29527988

Latvieši Amerikā

www.latviesiamerika.com

Austrālijas latviešu izdevums

www.laikraksts.com

Library of Congress Prints and Photographs Division Digital Collections, Available Online

www.loc.gov/collections/?fa=partof:prints+and...

Andris Priedītis aizsaulē

No aprūpes nama „Kristus dārzs” Kanadā saņemta sēru vēsts – 2022. gada 21. aprīlī miris Andris Priedītis, ilggadējs DK LB biedrs.

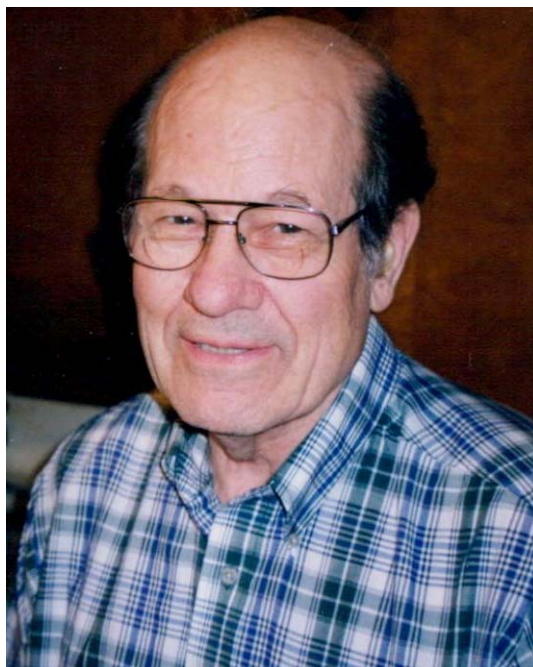
Andris Priedītis dzimis 1931. gada 17. decembrī Rīgā, bet ģimene dzīvoja Cēsīs, kur vecākiem, agronomam Kārlim Priedītim un mājturības instruktorei Valijai Priedītei bija katram sava prakse. Andris Priedītis sāka iet skolā Cēsīs, bet saslima ar šarlaku un difteriju un gandrīz pilnīgi zaudēja dzirdi. Tā kā tolaik dzirdes aparāti bija visai primitīvi, viņš mācības turpināja privātskolotāja vadībā un izlasīja visu, ko Cēsu bibliotēkā varēja aizņemt.

Priedīšu ģimene 1944. gada rudenī atstāja Cēsis, ciemā Lielirbe pie Ventspils iekāpa mazā zvejnieku laivā un nonāca Zviedrijā, kur mitinājās vairākās nometnēs un pēdīgi strādāja kādā saimniecībā pie polārā loka. Ģimene pietiekami nenopelnīja, lai izdzīvotu un bērni varētu mācīties skolā, tāpēc nolēma pārcelties uz kādu pilsētu, bet, lai to iespētu, Andris Priedītis un māte Valija Priedīte vienu vasaru strādāja kūdras purvā, bet māsa Valda, kam bija 11 gadu, ar tēvu – farmā.

Apmēram sešus gadus ģimene dzīvoja Trollhetanā (Trollhättan) pilsētā (tur ražoja SAAB auto). Andris Priedītis iestājās tehniskajā ģimnazijā un izmācījās par instrumentu un presformu izgatavotāju. Taču latvieši Zviedrijā pēc leģionāru izdošanas krieviem sāka justies nedroši un, kaut arī dzīve nebija slikta, daudzi sāka prātot par pārcelšanos citur. Priedīši izvēlējās braukt uz Kanadu. Māsa Valda un brālis Juris gāja skolā, Andris mācījās dažādos vakara kursus, pievienojās roveriem, iesaistījās jaunatnes pulciņos, piedalījās jauniešu svētku rīkošanā, žurnāla „Jaunās Gaitas” veidošanā, viņam bija daudz vaļasprieku, tostarp fotografēšana.

Andris Priedītis 1960. gadā apprecējās ar Nonitu Griezīti un, kad 1964. gadā saņēma darba piedāvājumu ASV, abi pārcēlās uz Losandželosu, iestājās DK latviešu biedrībā. Nonita Priedīte no 1971. gada līdz 1972. gadam bija DK latviešu biedrības priekšiece. Pēc apmēram 12 gadiem Andris un Nonita Priedīši izšķīrās.

Kalifornijas universitātē (UCLA) Andris Priedītis sāka studēt inženierzinātnes. Datoru laikmeta sākumposmā viņš daudz darīja, lai datorā būtu diakritiskās zīmes

un varētu rakstīt latviešu valodā, uzbūvēja pats savu datoru. Rakstāmašīnas tika noliktas malā, DK LB Informācijas biļetens tapa, lietojot datoru!

Andrim Priedītim varēja piezvanīt jebkuŗā dienas vai nakts stundā, viņš atsaucās, paskaidroja, atbrauca, parādīja, pamācīja un nekad nedusmojās par nezinīšu muļķīgiem jautājumiem. Viņš iegādājās pirmo datoru arī laikraksta „Laiks” redakcijai, dabūja e-pasta adresi: laiks@juno.com (tā darbojas vēl tagad), atbrauca uz „Laika” redakciju Ņujorkā un mācīja, kā dators lietojams.

Andris Priedītis 1985. gadā iepazinās ar bioķīmiķi, žurnāla „Jaunā Gaita” līdzstrādnieci Noru Kūlu,

gadu vēlāk apprecējās un pārcēlās uz Bostonu. Viņiem abiem bija daudz kopīgu interešu – dzimtene Latvija, klasiskā mūzika, filmas, māksla un grāmatas.

Bostonā Noras Kūlas draugi Andri Priedīti silti pieņēma, un visi kopā centās palīdzēt Latvijai zelt un plaukt. Viņi bija precējušies 19 gadu, kad Nora Kūla smagi saslima. Pāris gadus pēc viņas nāves Andris Priedītis nolēma atgriezties Toronto, Kanadā, kur iegādājās dzīvokli. Tajā pašā mājā dzīvoja Maruta Voitkus-Lūkina.

Viņa pastāstīja: „Andŗa izcilākā īpaŗība bija laipnība. Viņa klātie ne rosināja mieru, paŗāvību uz cilvēku labestību, sadarboŗanos un izpalīdzību. Viņam turklāt bija daudzi talanti. Viens no tiem – atrast un piedalīties brīniŗķīgā ceŗojumā. Divi man seviŗķi gaiŗā atmiņā – pirmais: vizināŗšanās pa Klusā okeana viŗņiem ar prāmi *Aranui*, kas bijis jau paredzēts lūŗņiem, bet „kapteinis” to lēti nopirka un pārveidoja par pasaŗieŗu kuŗģīti, kas apbraukāja Marŗīzu salas. Kravā bija cements saliniekiem un atpakaŗbraucienā kopra (ŗāvēti kokosriekstu kodoli, no kuŗiem izspieŗ kokosriekstu eŗļu) sauszemieŗiem. „Liekie” – apmēram 90 pasaŗieŗu, kuŗus izlika katrā salā no rītiem un pēcpusdienā salasŗja ceŗojuma turpinājumam. Otrs neaizmirstamais ceŗojums bija pa Toskānu ar Florenci galapunktā. Florencē mitināŗjamies otrā stāva istabiņā ar skatu uz Florences slaveno bronzas kuilēnu, ko tūristi lŗdz diviem naktī nāca buŗot. Andris prata atrast īsto ceŗojumu un to papildināt ar ŗāda veida „odŗiņu”.

Mēs labi sadzŗvojām kā kaimiņi, kopā iepirkāmieŗ,

kopā piedalījāties latviešu sabiedrības sarīkojumos, diendienā devām viens otram gan gribētus, gan negribētus padomus, spriedām, kā gan mēs paši būtu labāk iekārtojuši gan Latvijas, gan Ontario, gan Toronto pārvaldīšanu, izstāstījām pikantākos jaunākos jokus. Tas bija jauks ritums un droša pleca sajūta. Lai Andrim vieglas smiltis!”

Pensijas gadus Andris Priedītis pavadīja, aktīvi sekojot notikumiem pasaulē, Amerikas un Eiropas starpsaziņu līdzekļos lasītās ziņas par Baltiju un Skandināviju viņš izsūtīja neskaitāmiem draugiem un paziņām.

Lielu daļu no sava un Noras Kūlas grāmatu krājuma Andris Priedītis nosūtīja uz Latviju un ar Annas Žīgures un viņas ģimenes palīdzību sadalīja – vienu daļu ieguva Latvijas Nacionāla bibliotēka, otru – Kultūras akadēmija.

Anna Žīgure rakstnieka Edvarta Virzas mājās „Billītēs” iekārtoja Andra un Noras Priedīšu bibliotēku. Pasaules latviešu mākslas centram Cēsīs Andris Priedītis uzdāvināja četras mākslinieka Visvalža Reinholda gleznas. Viņa pēdējā atdusas vieta būs Katskiļos, Ņujorkas pavalstī, blakus Norai Kūlai.

Latvijas vēstniecības ASV paziņojums

XV Vispārējo Latviešu Dziesmu un Deju Svētku ASV norises laikā Sentpolā, Minesotas pavalstī, no 2022. gada 30. jūnija līdz 2. jūlijam būs iespēja noformēt Latvijas pasi un/vai personas apliecību (eID karti) Dokumentu noformēšanas norises vieta:

Viesnīca: InterContinental St. Paul Riverfront, 11 Kellogg Boulevard East, St. Paul, MN, 55101.

Pieteikšanās līdz 15. jūnijam.

Informācija par pieteikšanos un iesniedzamajiem dokumentiem Latvijas vēstniecības ASV vietnē tīmeklī:

<https://www2mfa.gov.lv/usa>

e-pasts: consulate.usa@mfa.gov.lv

Gardumu piedāvājums

Var pasūtīt rupjmaizi, saldskābmaizi, pīrāgus, kūksu, biežpienmaizi, kūpinātu lasi.

Iespējama piegāde mājās!

Par cenu sazināties, zvanot Pegijai Kalniņai Taubei, tālr.: 310-908-6993; e-pasts: pegijat@gmail.com sūtīt ar *priority mail*, cena no \$15-\$20

Losandželosas latviešu skolas skolotāja Inese Sviķkalne pateicas maizītes cepējai Pegijai Kalniņai Taubei par gardajiem rīcieniem

Būt veseram un baudīt dzīvi palīdzēs **ALPF MEDICARE** PAPILDAPDROŠINĀJUMS!

Valsts *Medicare* apdrošinājuma A un B

daļas kopā veido pamata veselības apdrošinājumu, ja esat vecumgrupā 65+.

Tā kā valsts *Medicare* par visu 100% nesamaksā, tad *Deductible* un *Co-insurance* jāmaksā pašiem.

ALPF Medicare papildapdrošinājums palīdz segt izdevumus, par kuriem esat atbildīgi.

Mēs maksājam *VISUS Medicare* veselības aprūpes pakalpojumus.

Piedāvājam septiņus plānus, no kuriem var izvēlēties atbilstošu savām vajadzībām un budžetam:

www.LRFA.org/medicare

ALPF Medicare papildapdrošinājuma programmai var pievienoties jebkurā laikā.

Mēnešmaksas ir vienādas visās pavalstīs, un tās nav atkarīgas no vecuma vai dzīvesvietas.

Neatlieciet šo svarīgo lēmumu uz vēlāku laiku.

Labprāt atbildēsim uz jautājumiem un palīdzēsim!

Tālr.: 215-635-4137

www.LRFA.org

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PAKALPOJUMI

- Pirkšana, pārdošana, izīrēšana, apsaimniekošana
- *Income property* īpašumi
- Pārbūves konsultācijas un virtuvju projektēšana
- Mājas bezmaksas sagatavošana pārdošanai (staging) \$2000 vērtībā
- *Executor of Trust/Estate* un citi pakalpojumi

12 gadu pieredze vairāk nekā 100 darījumos

Mārtiņš Leikarts, MBA

Re/Max Estate Properties

310-717-7577

mleikarts@gmail.com

BRE licence: 01706309

Lūgums Dienvidkalifornijas
latviešu biedrības biedriem
samaksāt biedru naudu
par 2022. gadu!

Sandiego latviešu ev. lut. draudze

Ascension Lutheran Church

5106 Zion Avenue, San Diego, CA 92120

Draudzes priekšnieks:

Jānis Legzdīņš

2651 Cardinal Road,
San Diego, CA 92123;

tālr.: 858-598-5451; e-pasts:

janislegzdins@hotmail.com

18. jūnijā plkst. 12.00 piemiņas
dievkalpojums ar dievgaldu uz
Sibīriju 1941. gada 14. jūnijā
aizvestajiem; diakone Guna Reina

Dāmu komiteja: Maiga Bērziņa, tālr.: 619-702-8077

Kasiere Antra Priede Bergere

1335 Santa Barbara St., San Diego, CA 92107;

tālr.: 619-225-0817

Sūtot draudzes nodevu (\$100) un ziedojumus, čekus
izrakstīt: *Antra Priede Berger*

Vietne tīmeklī: www.sandiegodraudze.com

Facebook: www.facebook.com/sandiegodraudze

Sandiego latviešu skola;

Skolas pārzine Sandra Gotlaufa-Orozco

e-pasts: gotlaufa@gmail.com

Facebook: www.facebook.com/sandiegolatvian

SESTDIEN, 18. JŪNIJĀ
6.18.2022

12:00 DIEVKALPOJUMS (CHURCH SERVICE)
1:00PM LĪGO PIKNIKS (PICNIC)

IEEJA \$20 (BĒRNIEM LĪDZ 12 G.V. PAR BRĪVU)
BŪS DESINĀS, PĪRĀGI UN SIERS. BET ŅEMĪET GROZIŅU LĪDZ

5106 ZION AVE SAN DIEGO, CA 92120

RSVP LĪDZ 6/14/22
JANISLEGZDINS@HOTMAIL.COM
619-851-2358

Draudzes Lapa

2022. gada jūnijs / jūlijs / augusts

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes informācija

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu...” (Jņ 3:16)

Draudzes dzīves kalendārs

5. jūnijā	plkst. 11:00	Vasarsvētku dievkalpojums un <i>ZOOM</i> Meeting ID: 823 3755 5841 Passcode: 839156
19. jūnijā	plkst. 11:00	Piemiņas dievkalpojums uz Sibīriju aizvestajiem un <i>ZOOM</i> Meeting ID: 823 3755 5841 Passcode: 839156
28. augustā	plkst. 11:00	Dievkalpojums un <i>ZOOM</i> Meeting ID: 823 3755 5841 Passcode: 839156

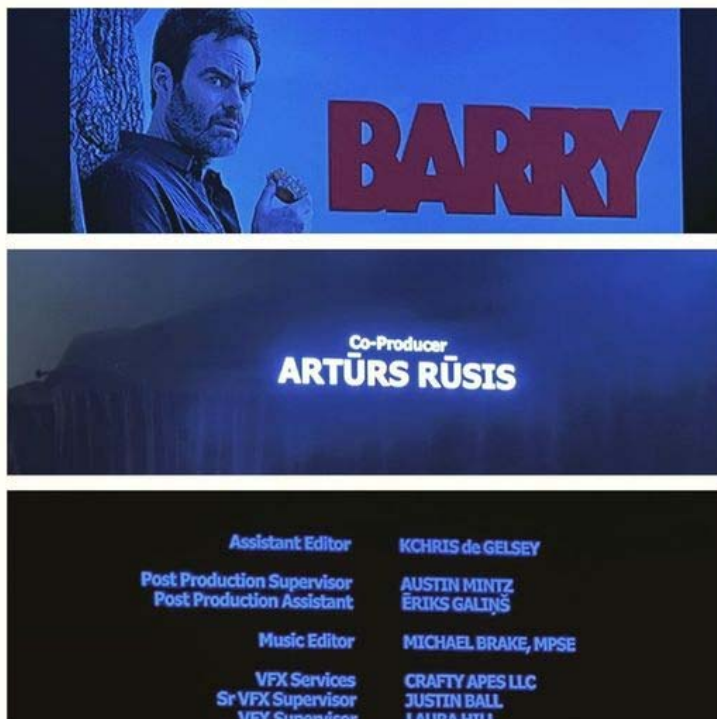
Pateicamies par ziedojumiem un atgādinām nokārtot draudzes nodevu par 2022. gadu!
Lūdzam draudzes nodevu – \$250.00 nosūtīt draudzes kasierei Dacei Taubei

Draudzes amatpersonas

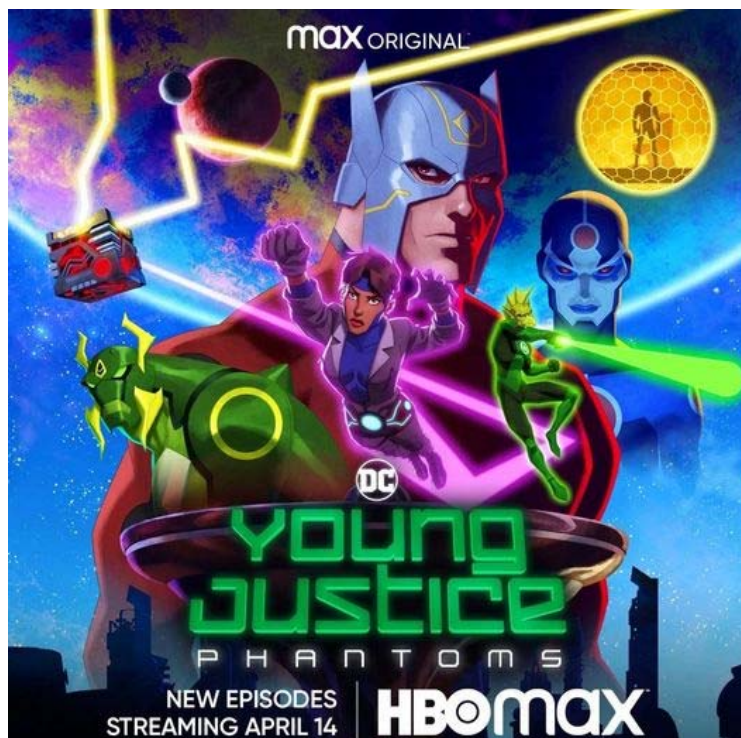
Diakone	Guna Reina	13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401 (714) 829-6449 e-pasts: GunaReins@gmail.com
Draudzes priekšniece	Tamāra Rūse	31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677 (949) 443-2150
Kasiere	Dace Taube	3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034 (310) 709-4738
Sekretāre	Daina Ābele	2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672 (949) 443-5170
Dāmu komitejas priekšniece	Liene Linde	29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291 (310) 396-5244

Baznīcas adrese: 1927 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

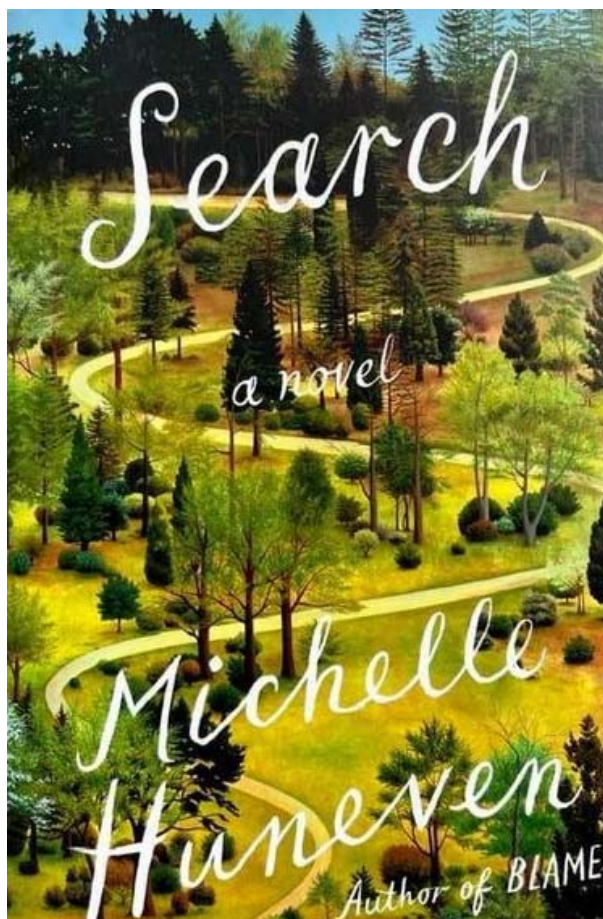
www.latvianchurchsocal.org Draudzes e-pasts: LatvianChurchSoCal@gmail.com

Iecienītā tālrādes seriāla „Barry” veidošanā piedalās Artūrs Rūsis un Ēriks Galiņš

Jauna serija ar Lolitas Ritmanes un viņas ilggadējo dinamisko partneru Kristofera Kārtera un Maikla Makkvisčina mūziku

Astrīdes Prestonas gleznojums *Mountain Path* rotā rakstnieces Mišelas Hunevenas (Michelle Huneven) jaunās grāmatas *Search* vāku

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
Dienvīdkalifornijas latviešu biedrība
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CA 90039-3704

NON-PROFIT. ORG.
U.S POSTAGE PAID
PERMIT No. 178
VAN NUYS CA 91409-9998

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVĪDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
nosūtu Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20__ . gadu – \$35.00

Biedru nauda ģimenei par 20__ . gadu – \$50.00
Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

Nevēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;
nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu – \$ 40.00

Esmu students; vēlos būt DK LB biedrs,
nosūtu biedru naudu par 20__ . gadu – \$ 10.00

Papildus ziedoju Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

Čekus lūdzam izrakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO. CA
Un nosūtīt: DK LB 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039

Latviešu nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com
Dienvīdkalifornijas latviešu nama adrese: Losandželosā, 1955 Riverside Drive; nams
sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura